Ἔτος Β' — Ἀριθμὸς 62 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Ἐν Ἀθήναις 29 Δεκεμβρίου 1885

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΘΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνος), μυθιστορία Οὐίλκη Κόλλινς, μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου (Συν). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (Συνέχεια τῆς «Βασίλισσης Μαργῶ»). — ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ, διήγημα, μετάφρ. Π. Α. Βάλδη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα:
Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρουβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20

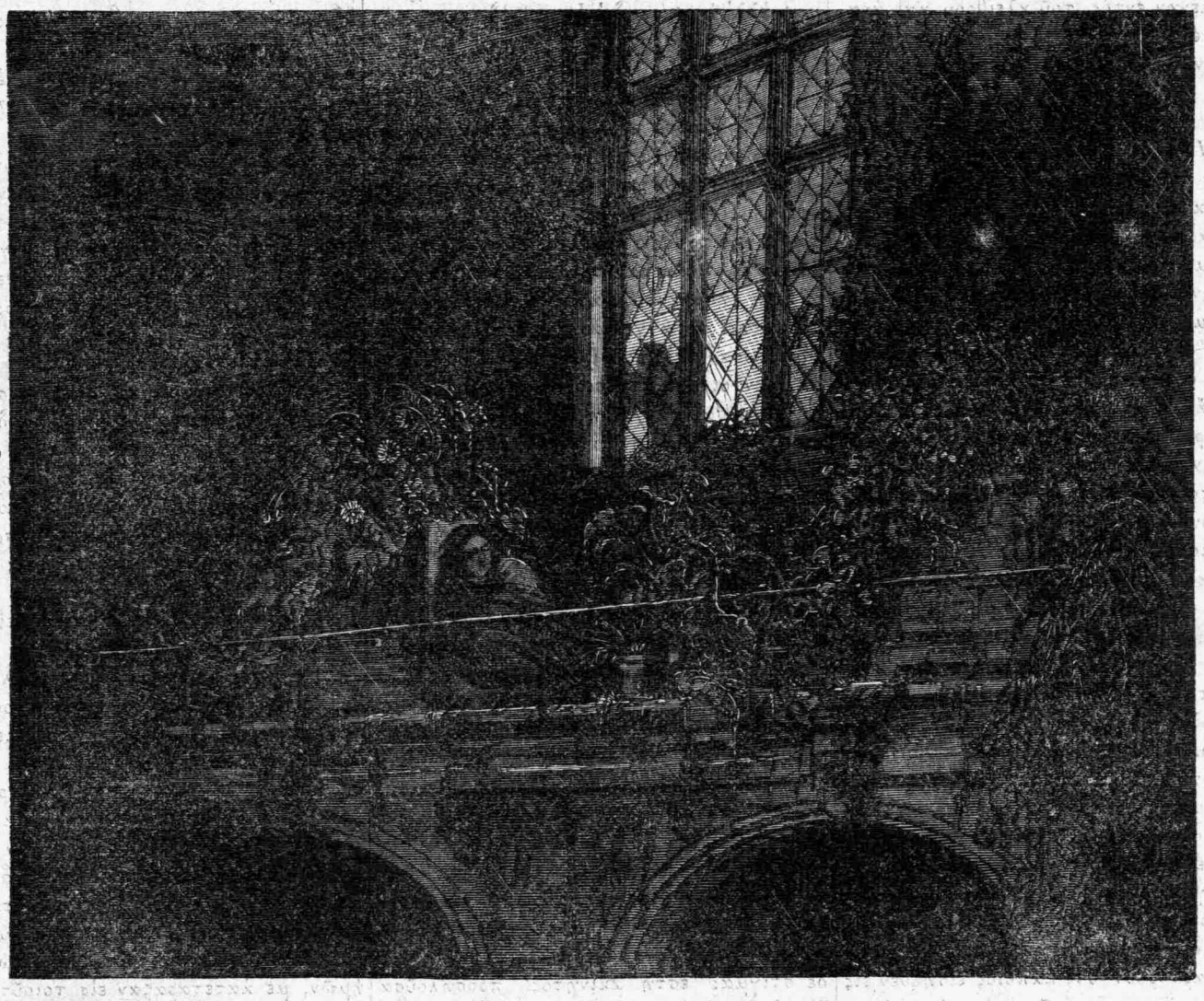

Ἡ σκιὰ τῆς κυρίας Φίσκου διεγράφη ἐκ νέου ἀμαυρὰ ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος. (Σελ. 77)

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

(Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον).

Οἱ λόγοι οὗτοι ὡδήγουν τὸ πνεῦμά μου εἰς νέον ροῦν σκέψεων. Θὰ εἶνε ἄρα δυνατὸν νὰ θέσωμεν τὸν σὶρ Πέρσιβαλ ἀπέναντι τοῦ ἑξῆς διλήμματος: ἢ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ σκάνδαλον τῆς ἐπεμβάσεως τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς παρ' αὐτοῦ ἀπειλουμένης συζύγου του, ἢ νὰ τὴν ἀφήσῃ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐπισκέψεως πρὸς τὸν θεῖόν της, νὰ πολαύσῃ προσκαίρως πάντων τῶν εὐεργετημάτων χωρισμοῦ, φιλικῷ τῷ τρόπῳ γενομένου; Ἀλλὰ μήπως ἦτο βέβαιον, ὅτι εὑρισκόμενος ἀπέναντι τοιούτου διλήμματος θὰ ἐξέλεγε τὸ δεύτερον; Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀμφίβολον, πλέον ἢ ἀμφίβολον. Καὶ ὅμως, ὅσῳ μικρὰ καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐλπὶς περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς τοιαύτης ἀποπείρας, ἔπρεπε νὰ τὴν δοκιμάσωμεν· διό, ἐν ἐλλείψει ἄλλης καλλιτέρας ἀποφάσεως, ἀπεφάσισα νὰ τὴν δοκιμάσω.

— Θὰ διαβιβάσω, εἶπον, εἰς τὸν θεῖόν σου τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐξέφρασες καὶ πρὸς τοῦτο θὰ ζητήσω τὴν γνώμην τοῦ δικηγόρου μας. Ἐνδέχεται νὰ προκύψῃ, καὶ εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ προκύψῃ, ἀγαθόν τι ἀποτέλεσμα.

Ταῦτα εἰποῦσα ἠγέρθην ἐκ νέου, ἀλλ' ἡ Λαύρα καὶ πάλιν μὲ ἠνάγκασε νὰ καθήσω.

— Μὴ μ' ἀφήσῃς! μοὶ ἔλεγε προδήλως πάσχουσα καὶ ἀδιαθετοῦσα. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκείνης εὑρίσκονται πάντα τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα· διατί δὲν γράφεις ἐκεῖ;

Ἡ καρδία μου συνεκινεῖτο καὶ ἐλυπούμην νὰ τῇ ἀρνηθῶ τι, ἔστω καὶ πρὸς τὸ συμφέρον της. Ἀλλ' ἤδη εὑρισκόμεθα πρὸ πολλῆς ὥρας κεκλεισμέναι ὁμοῦ καὶ ἐξεγείρουσαι νέας ὑπονοίας, διακινδυνεύομεν νὰ ἀπολέσωμεν τὴν μόνην πιθανότητα τοῦ νὰ ἐπανίδωμεν πάλιν ἀλλήλας. Ἦτο καιρὸς νὰ ἐμφανισθῶ γαλήνιος, ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε, πρὸς τοὺς ἀθλίους, οἵτινες,

κατ'ἐκείνην τὴν ἰδίαν στιγμήν, ἠσχολοῦντο συνομιλοῦντες περὶ ἡμῶν. Ἐξήγησα εἰς τὴν Λαύραν τὴν θλιβερὰν ταύτην ἀνάγκην, ἣν καὶ ἐκείνη μετὰ τοὺς λόγους μου ἀνεγνώρισε.

— Μετὰ μίαν ὥραν καὶ πρότερον ἴσως θὰ ἐπιστρέψω, φιλτάτη μου. Διὰ σήμερον τὰ χειρότερα βάσανα ἐτελείωσαν. Μένε ἥσυχος καὶ μὴ φοβῆσαι τίποτε.

— Τὸ κλειδὶ εἶνε εἰς τὴν θύραν, Μαριάννα· πρέπει νὰ κλειδώσω ἀπὸ μέσα;

— Ἀναμφιβόλως· ἰδοὺ τὸ κλειδί, κλεῖσε καὶ ἕως ὅτου νὰ ἐπανέλθω ἐγὼ μὴ ἀνοίξῃς εἰς κανένα!...

Ἀναχωροῦσα τὴν ἠσπάσθην... Ἠυχαριστήθην καὶ παρηγορήθην τὰ μέγιστα ἀκούουσα, καθὼς διηρχόμην, τὴν κλεῖδα στρεφομένην ἐντὸς τοῦ κλείθρου καὶ ἀναλογιζομένη ὅτι ἡ ἀδελφή μου ἦτο ἐλευθέρα νὰ νοίξῃ ἢ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

Η'

20 Ἰουνίου. Εἶχον φθάσει μόλις εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος, ὅτε ὁ κρότος ἐκεῖνος τῆς κλειομένης θύρας μ'ὑπηγόρευσε τὴν προφύλαξιν νὰ κλείσω κ' ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου δωμάτιον καὶ νὰ παραλαμβάνω πάντοτε τὴν κλεῖδα ἐξερχομένη. Τὸ *Ἡμερολόγιόν* μου εὑρίσκετο ἀσφαλῶς κεκλεισμένον μετ' ἄλλων σπουδαίων ἐγγράφων ἐντὸς τοῦ συρταρίου τῆς τραπέζης μου, ἀλλὰ πολλὰ ἄλλα μικρὰ ἀντικείμενα τοῦ γραφείου εὑρίσκοντο ἐκτεθειμένα εἰς τὴν πλήρη διάκρισιν τοῦ πρώτου εἰσελθόντος. Μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων τούτων εὑρίσκετο σφραγὶς φέρουσα τὸ σύνηθες ἄλλως ἔμβλημα δύο περιστερῶν, πινουσῶν ἐκ τῆς αὐτῆς κύλικος καὶ φύλλα τινὰ χάρτου δι' ἐπιστολάς, ἐφ' ὧν ἀκόμη εὑρίσκοντο τὰ ἴχνη τῶν τελευταίων γραμμῶν, ἃς ἐπ' αὐτῶν εἶχα χαράξει τὴν παρελθοῦσαν νύκτα. Τὰ ἀσήμαντα ταῦτα ἀντικείμενα ἐμεγαλοποίουν ἐπὶ τοσοῦτον αἱ ἀδιάλειπτοι πλέον ὑποψίαι μου, ὥστε μοὶ ἐφαίνετο κινδυνῶδες νὰ τ' ἀφήσω ἐκτεθειμένα· καὶ αὐτὸ προσέτι τὸ συρτάριον, ἂν καὶ καλῶς κεκλεισμένον, δὲν μοῦ ἐφαίνετο ἀρκούντως ἐξησφαλισμένον κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, ἐὰν δὲν ἀπηγόρευον εἰς πάντα ἄλλον νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτό.

Καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ διακρίνω κανὲν ἴχνος, μαρτυροῦν ὅτι κάποιος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐνῷ ἐγὼ εὑρισκόμην συνομιλοῦσα μετὰ τῆς Λαύρας. Τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου μου ἀντικείμενα, ἅτινα ὁ ὑπηρέτης εἶχε διαταγὴν οὐδέποτε νὰ μὴ τακτοποιῇ, ἔκειντο ἀναμὶξ διεσπαρμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης, κατὰ τὸ σύνηθες. Τὸ μόνον περιστατικόν, ὅπερ μ' ἐξέπληξε κάπως, ἦτο ὅτι ἡ σφραγὶς μοῦ εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ κιβωτίου, εἰς ὃ τοποθετῶ συνήθως τὰ μολυβδοκόνδυλά μου καὶ τὸν ἱσπανικὸν κηρόν. Δὲν εἶνε ἴδιον τῶν ἕξεών μου, αἵτινες, ὁμολογῶ μετὰ λύπης, ὅπι εἶνε ἥκιστα τακτικαί, νὰ τοποθετῶ αὐτὴν εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν, καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι τῷ ὄντι, ὅτι ἐγὼ τὴν ἔθεσα ἐκεῖ. Ἐπειδὴ ὅμως ἀφ' ἑτέρου δὲν ἐνεθυμούμην ἀκριβῶς τὴν θέσιν, ἔνθα ἀμελῶς τὴν ἀφῆκα καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο διόλου ἀπίθανον νὰ τὴν ἀπέθεσα ἐγὼ ἡ ἰδία μηχανικῶς καὶ τυχαίως εἰς μέρος μὴ σύνηθες, δὲν ἠθέλησα νὰ προσθέσω εἰς τὰς ἀνησυχίας, εἰς ἃς εἶχον ἐμβάλει τὸ πνεῦμά μου, τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ νέαν προκαταλήψιν ἐκ τόσον ἀσημάντου ἀφορμῆς. Ἔκλεισα τὴν θύραν, ἔθεσα τὴν κλεῖδα εἰς τὸ θυλάκιόν μου καὶ κατῆλθον ἄνευ ἑτέρας ἀργοπορίας.

Ἡ κυρία Φόσκου εὑρίσκετο εἰς τὸν προθάλαμον, καταγινομένη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ βαρομέτρου.

— Ἐξακολουθεῖ νὰ καταβαίνῃ!... ἔλεγε· φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἔχωμεν βροχήν.

Ἡ μορφή της εἶχεν ἀποκτήσει τὴν συνήθη αὐτῆς ἔκφρασιν καὶ τὸ σύνηθες χρῶμα· ἀλλ' ἡ χεὶρ, δι' ἧς μοὶ ἐδείκνυε τὴν βελόνην τοῦ βαρομέτρου, ἐφαίνετο τρέμουσα ὀλίγον τι.

Εἶχε διηγηθῆ ἆρά γε εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅτι ἤκουσε τὴν Λαύραν ἀποκαλοῦσαν αὐτὸν ἐνώπιόν μου ἐλεεινὸν κατάσκοπον; Ἡ ἐν ἐμοὶ βαθύτατα ἐρριζωμένη ὑποψία, ὅτι τῷ εἶχεν ἤδη ἀνακοινώσει τὴν ὕβριν ταύτην, ὁ φόβος ὁ ἄριστος, καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἀκατανίκητος τῶν συνεπειῶν, αἵτινες ἠδύναντο νὰ πηγάσωσιν ἐκ τῆς τοιαύτης καταγγελίας, ἡ πεποίθησις, ἣν ἐστερέωσαν εἰς τὴν ψυχήν μου αἱ μυρίαι ἀσήμαντοι καὶ ἀκούσιοι ἀποκαλύψεις, αἱ διαφυγοῦσαι τὰ χείλη τῆς κυρίας Φόσκου, ἐξ ὧν ἐβεβαιούμην ὅτι παρὰ τὴν ἐπιβεβλημένην αὐτῆς ἀβροφροσύνην ἐμνησικάκει πρὸς τὴν ἀδελφήν μου, διότι ἦτο αὕτη ζῶν ἐμπόδιον, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κληροδοτήματος τῶν εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν, πᾶσαι αὗται αἱ ἰδέαι εἰσέρρευσαν ταυτοχρόνως εἰς τὸ πνεῦμά μου, πᾶσαι μὲ παρεκίνουν νὰ τῇ ἀποτείνω τὸν λόγον, ὅπως μετριάσω διὰ τῆς ἐπιρροῆς, τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον πειστικῆς εὐεύγλωττίας μου, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἄφρονος ὕβρεως τῆς Λαύρας.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσητε, κυρία Φόσκου, διότι λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν ἐπὶ ζητήματος ἰδιαζόντως λυπηροῦ...

Ἡ κυρία Φόσκου ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ κατόπιν ἔκλινε σοβαρῶς τὴν κεφαλήν, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐπί τινας δὲ στιγμὰς ἔστη ἀκίνητος, προσηλοῦσα ἀτενὲς τὸ βλέμμα της ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου.

— Ὅτε ἐλάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ φέρητε τὸ μανδήλιόν μου, προσέθηκα, φοβοῦμαι μήπως κατὰ τύχην περιῆλθον μέχρι τῆς ἀκοῆς σας λέξεις τινὲς προφερθεῖσαι παρὰ τῆς ἀδελφῆς μου. Τὰς λέξεις ταύτας δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπαναλάβω, οὔτε νὰ δικαιολογήσω, μὲ παρηγορεῖ δὲ ἡ ἐλπὶς ὅτι δὲν τὰς ἐθεωρήσατε ὡς ἔχουσας τοιαύτην σημασίαν, ὥστε κατὰ καθῆκον νὰ τὰς ἀνακοινώσητε εἰς τὸν σύζυγόν σας.

— Ἡ σημασία των τῷ ὄντι δι' ἐμὲ ἦτο μηδαμινή, ἀπήντησεν ἀποτόμως ἡ κυρία Φόσκου. Πλήν, προσέθηκεν ἀναλαμβάνουσα ἀμέσως τὸ παγερὸν αὐτῆς ἦθος, καὶ ὅταν ἀκόμη πρόκειται περὶ ἀσημάντων δὲν ἔχω μυστικὰ διὰ τὸν σύζυγόν μου.

Ὅτε πρὸ ὀλίγου αὐτὸς παρετήρησε τὸ πεθλιμμένον ἦθός μου ἦτο καθῆκόν μου, ἂν καὶ τοῦτο μὲ δυσηρέστει, νὰ μὴ τῷ ἀποκρύψω τὸ αἴτιον τῆς θλίψεώς μου, καὶ εἰλικρινῶς σᾶς λέγω, δεσποινὶς Χάλκομβ, ὅτι τῷ τὰ ἀνεκοίνωσα.

Εἶχον προαισθανθῆ τὸ γινόμενον καὶ ἐν τούτοις ἅμα ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ἠσθάνθην διατρέχον τὸ σῶμά μου ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν θανάσιμον ψῦχος.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς παρακαλέσω, κυρία Φόσκου, καὶ νὰ παρακαλέσω ἐπίσης καὶ τὸν σύζυγόν σας μεθ' ὅλης τῆς ζέσεως, ἣν δύναμαι νὰ αἰσθανθῶ, ὅπως λάβητε ὑπ' ὄψει καὶ ἐννοήσητε τὴν λυπηρὰν θέσιν, ἐν ᾗ εὑρίσκεται ἡ ἀδελφή μου. Ὡμίλει πρὸ ὀλίγου ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν ὕβρεων καὶ τῶν προσβολῶν, ἃς ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὴν ὁ σύζυγός της, καὶ ὅτε τῆς διέφυγον αἱ αὐθάδεις ἐκεῖναι ἐκφράσεις ἦτο, σᾶς διαβεβαιῶ, ἐκτὸς ἑαυτῆς. Δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι συνετῶς καὶ γενναιοφρόνως φερόμενοι θὰ τὰς λησμονήσητε;

— Βεβαιότατα δύνασθε, εἶπεν ὄπισθέν μου ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος, πάντοτε γαλήνιος καὶ σοβαρά. Μὲ τὴν εὐκινησίαν καὶ τὴν ἐλαφρότητα αἰλούρου ἐξῆλθε τῆς βιβλιοθήκης, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του τὸ βιβλίον καὶ ἐλθὼν ἐστάθη δύο βήματα μακρὰν ὄπισθέν μου.

— Ἀφήσασα νὰ τῇ διαφύγωσι τοιαῦται ἄφρονες λέξεις ἡ κυρία Κλαῦδ, προσέθηκε, διέπραξε πρὸς ἐμὲ ἀδικίαν, διὰ τὴν ὁποίαν λυποῦμαι καὶ τὴν ὁποίαν συγχωρῶ. Ἂς μὴ κάμωμεν λόγον περὶ τούτου πλέον, δεσποινὶς Χάλκομβ. Ἂς τὸ ἀφήσωμεν διὰ κοινῆς συμφωνίας νὰ περιπέσῃ εἰς τὴν λήθην ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης...

— Εἶσθε πολὺ ἀγαθός, τῷ εἶπον· μὲ παρηγορεῖτε περὶ πλέον ἀφ' ὅσον...

Ἤθελα νὰ ἐξακολουθήσω, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους ἐπ' ἐμοῦ. Τὸ ἀδυσώπητον ἐκεῖνο μειδίαμά του, δι' οὗ περιεκάλυπτε πάντας αὐτοῦ τοὺς λογισμούς, ἐπεφάνη τραχὺ καὶ ἄκαμπτον ἐπὶ τῆς στρογγύλης καὶ ἀτρίχου μορφῆς του. Ἡ δυσπιστία, ἣν μοὶ ἐνέπνεεν ἡ ἀνεξιχνίαστος αὐτοῦ ἐπιβουλή, ὁμοῦ μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι ἐξηυτελίσθην, ταπεινωθεῖσα ἐνώπιον τῆς συζύγου του καὶ αὐτοῦ διὰ νὰ τοὺς συμφιλιώσω μεθ' ἡμῶν, μὲ κατεταραξαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἤμην ἀνίκανος νὰ τελειώσω τὴν φράσιν καὶ ἔμεινα πρὸ αὐτῶν ἄφωνος, ὡσεὶ ἀπολιθωθεῖσα...

— Σᾶς ἱκετεύω νὰ μὴ προσθέσητε ἄλλο, δεσποινὶς Χάλκομβ, λυποῦμαι πολὺ τῇ ἀληθείᾳ, διότι ἐθεωρήσατε ἀναγκαῖον νὰ ἐκαθῆτε περὶ τούτου τόσον πολύ.

Καὶ τελειώσας τὴν εὐγενῆ ταύτην φράσιν ἔλαβε τὴν χεῖρά μου. Ὦ πόσον θέσω καὶ περιφρονῶ ἐμαυτήν! πόσην μικρὰν παρηγορίαν μοὶ παρέχει καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα ὅτι ὑπέφερα πάντα ταῦτα δι' ἀγάπην τῆς Λαύρας. Ἔλαβε τὴν χεῖρά μου καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ φαρμακερὰ χείλη του. Οὐδέποτε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἠσθάνθην ζωηρότερον τὴν φρίκην, ἣν μοὶ ἐνέπνεεν. Ἡ τελευταία αὕτη ἀθῶα οἰκειότης

μοὶ ἐφάνη ἀφόρητος, ὡς νὰ ἦτο ἡ ἐσχάτη τῶν ὕβρεων, ἢν ἠδύνατό τις νὰ μοὶ ἀποτείνῃ. Καὶ ὅμως ἀπέκρυψα τὴν ἀποστροφήν μου, προσεπάθησα νὰ μειδιάσω καὶ ἐγώ, ἡ ἀνηλεῶς καταφερομένη ἄλλοτε καὶ περιφρονοῦσα τὰς ἀπατηλὰς τάσεις τῶν ἄλλων γυναικῶν, ὑπῆρξα καὶ ἐγὼ ἀπατεῶν, ὡς ἡ χειρίστη ἐξ αὐτῶν, ἀπατεὼν ὡς ὁ Ἰούδας, οὗτινος τὰ χείλη πρὸ μικροῦ ἤγγισαν τὴν χεῖρα.

Δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ διατηρήσω ἐπὶ πλέον τὴν ἐξευτελιστικὴν ἐκείνην ψυχραιμίαν—καὶ ἡ περὶ τούτου βεβαιότης εἶνε τὸ μόνον, ὅπερ μὲ παρηγορεῖ κάπως καὶ μὲ ἐξαγνίζει—ἐὰν αὐτὸς ἐπέμενε νὰ ἔχῃ προσηλωμένον τὸ βλέμμα του ἐπ' ἐμοῦ. Ἡ μοχθηρὰ ζηλοτυπία τῆς συζύγου του ἦλθεν εἰς βοήθειάν μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανε τὴν χεῖρά μου, καὶ ἠνάγκασε τὴν προσοχὴν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἀνιχνευτοῦ νὰ παρεκλίνῃ τοῦ σκοποῦ της. Οἱ κυανοῖ ὀφθαλμοὶ τῆς κυρίας Φόσκου, οἱ ὀφθαλμοί της ἐκεῖνοι, οἱ πάντοτε τόσον ψυχροί, ἤστραψαν ἐξ ἀσυνήθους λάμψεως· αἱ παρειαί της, αἱ λευκαὶ καὶ ἄχροοι, ἐβάφησαν διὰ ζωηροτάτου χρώματος· ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς ἐφάνη ἀνανεωθεῖσα κατὰ πολλὰ ἔτη.

— Κόμη, τῷ εἶπεν, οἱ ἀλλόκοτοι τρόποι τῆς ἀβροφροσύνης σου δὲν ἀποβαίνουσιν ἀρεστοὶ εἰς τὰς Ἀγγλίδας.

— Συγγνώμην, ἄγγελέ μου! ἡ καλλίστη τῶν Ἀγγλίδων καὶ ἡ πλέον πάσης ἄλλης ἀγαπωμένη τοὺς ἀποδέχεται εὐχαρίστως.

Ταῦτα εἰπὼν ἀφῆκε τὴν χεῖρά μου νὰ καταπέσῃ, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔλαβε καὶ ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του.

Ἔσπευσα ν' ἀνέλθω ἐν τάχει καὶ νὰ καταφύγω εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἐὰν εἶχον καιρὸν νὰ σκεφθῶ, οἱ λογισμοί μου ὅτε εὑρέθην μόνη, θὰ μοὶ προύξένουν πικρὰν ὀδύνην. Ἀλλὰ δὲν ἦτο καιρὸς σκέψεων ματαίων πρὸς εὐτυχίαν τῆς γαλήνης καὶ τοῦ θάρρους, ὅπερ ἦτο ἀνάγκη νὰ διατηρήσω, ἦτο καιρὸς ἐνεργείας συντόνου καὶ ἀδιαλείπτου.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχα γράψει ἀκόμη τὰς πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη καὶ τὸν δικηγόρον ἐπιστολάς, χωρὶς ν' ἀργοπορήσω ἐπὶ πλέον, ἐκάθησα ἀμέσως νὰ τὰς γράψω.

Δὲν ἦσαν ἄφθονα τὰ μέσα διὰ νὰ κοπιάσω ν' ἀνεύρω τὸ καταλληλότερον κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀγῶνος ὃν ἀνελάμβανον ἐπ' ἐμοῦ καὶ μόνης ἔπρεπε ν' ἐλπίζω. Δὲν εὑρίσκετο εἰς τὰ πέριξ κανεὶς συγγενὴς ἢ φίλος τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ὅπως ἐπικαλεσθῶ τὴν μεσολάβησίν του. Ψυχρότατοι ἦσαν αἱ σχέσεις του μετὰ τῶν οἰκογενειῶν τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς περιωπῆς, τῶν κατοικουσῶν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ πύργου, κάκισται μάλιστα μέ τινας ἐξ αὐτῶν. Ἡμεῖς δὲ αἱ ταλαίπωροι γυναῖκες, δὲν εἴχομεν οὔτε πατέρα οὔτε ἀδελφὸν διὰ νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν ἐπέμβασίν του καὶ διὰ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν προστασίαν μας. Δὲν ἀπέμενε λοιπὸν ἄλλο τι παρὰ νὰ γράψω τὰς δύο ἐκείνας ἐπιστολάς, ὧν τόσον ἀμφίβολον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα, ἢ νὰ ἀπολέσωμεν τὸ δίκαιόν μας ἐγὼ καὶ ἡ Λαύρα καὶ νὰ καταστήσωμεν οὕτω ἀδύνατον εἰς τὸ μέλλον πάντα εἰρηνικὸν συμβιβασμόν, φεύγουσαι κρυφίως ἐκ Μπλὰκ - σύατερ - Παρκ. Διὰ νὰ θεωρηθῇ ὅμως συγχωρητὸν τὸ δεύτερον τοῦτο μέτρον ἀπῃτεῖτο νὰ πιστοποιηθῇ ὅτι μᾶς ἠπείλουν κίνδυνοι ἀτομικοὶ ἀναπόφευκτοι. Διὰ τοῦτο ὤφειλον νὰ ἐπιχειρήσω πρὸ παντὸς ἄλλου τὴν ἀπόπειραν τῆς ἐπιστολῆς καὶ πεισθεῖσα ἔγραψα αὐτήν.

Οὐδόλως ἐμνημόνευσα τῆς Ἄννης Κάδερικ, γράφουσα πρὸς τὸν κύριον Κάτρλ, διότι, ὡς εἶπον εἰς τὴν Λαύραν, τὸ περὶ αὐτῆς ζήτημα συνεπλέκετο μετὰ μυστηρίου, ὅπερ δὲν εἶχον δυνηθῆ ἀκόμη νὰ διευκρινήσω· κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἦτο περιττὸν νὰ τὸ ἀνακοινώσω εἰς τὸν νομικόν. Ἀφῆκα εἰς τὸν ἡμέτερον πληρεξούσιον τὴν διάκρισιν ν' ἀποδώσῃ, ἂν οὕπως ἠρέσκετο, εἰς νέας φιλονεικίας χρηματολογικῆς φύσεως τὴν ἐπονείδιστον διαγωγὴν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ἤτησα ἁπλῶς καὶ μόνον τὴν συμβουλήν του ὡς πρὸς τὴν προστασίαν, ἣν οἱ νόμοι ἠδύναντο νὰ χορηγήσωσιν εἰς τὴν Λαύραν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ σύζυγός της δὲν ἤθελε τῇ ἐπιτρέψῃ ν' ἀπέλθῃ προσωρινῶς εἰς Μπλὰκ-σύατερ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λίμμεριτζ μετ' ἐμοῦ. Τὸν παρέπεμψα πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη διὰ τὰ χρειώδη, ἐπὶ τῇ πιθανότητι τῆς τελευταίας ταύτης περιπτώσεως, τὸν διεβεβαίωσα ὅτι ἤμην ἐξουσιοδοτημένη παρὰ τῆς Λαύρας νὰ τῷ γράψω ἐπ' ὀνόματί της καὶ ἐπέρανα καθικετεύουσα αὐτὸν νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς μου ὡς πληρεξούσιος αὐτῆς καὶ χωρὶς διόλου ν' ἀργοπορήσῃ, πᾶν ὅ, τι ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατόν.

Εὐθὺς ἀμέσως ἠσχολήθην νὰ γράψω καὶ τὴν πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη ἐπιστολήν, ἐπικαλουμένη τὴν προστασίαν του καὶ κυρίως ἐποίησα χρῆσιν τῶν μέσων, ἅτινα εἶχον ὑποδείξει εἰς τὴν Λαύραν, κρίνων αὐτὰ ὡς τὰ καταλληλότατα, ὅπως τὸν ἐξεγείρω ἐκ τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ ληθάργου. Τῷ ἔπεμψα ἀντίγραφον τῆς πρὸς τὸν δικηγόρον ἐπιστολῆς μου διὰ νὰ τῷ ἀποδείξω ὅτι ἐπρόκειτο ὄντως περὶ σοβαρᾶς περιστάσεως, τῷ παρέστησα δὲ τὴν εἰς Λίμμεριτζ ἀναχώρησίν μας, ὡς τὸ μόνον μέσον, τὸ δυνάμενον νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀναπόφευκτον καὶ ἐντὸς βραχέος μέλλουσαν νὰ ἐπακολουθήσῃ συνέπειαν, τοῦ νὰ περιπλακῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὰς δυσχερείας, ἃς θὰ συνεπήγαγον οἱ κίνδυνοι καὶ αἱ δυσαρέσκειαι, ἃς ὑφίστατο ἡ Λαύρα.

Ἀφοῦ ἐτελείωσα, ἐσφράγισα ἀμφοτέρας τὰς ἐπιστολάς, ἐπέγραψα ἐφ' ἑκάστης τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπέστρεψα πρὸς τὴν Λαύραν, κραποῦσα αὐτὰς διὰ νὰ τῇ δείξω ὅτι ἐγράφησαν.

— Μήπως ἦλθε κανεὶς νὰ σ' ἐνοχλήσῃ; τὴν ἠρώτησα ἀνοίξασα τὴν θύραν.

— Κανεὶς δὲν ἦλθε νὰ κτυπήσῃ, ἀπήντησεν· ἀλλὰ κάποιον ἤκουσα εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον.

— Ἀνὴρ ἦτο ἢ γυνή;

— Γυνή· ἤκουσα τὸν θροῦν τῆς ἐσθῆτός της.

— Θροῦν ἐσθῆτος μεταξίνης;

— Ἀκριβῶς· τοιοῦτος ἦτο ὁ θροῦς.

Φανερὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία Φόσκου εἶχε μεταβῆ νὰ κατασκοπεύσῃ[1].

Ἡ βλάβη, ἣν ἠδύνατο νὰ μᾶς προξενήσῃ ἀπευθείας, δὲν μ' ἐπτόει πολύ· ἀλλ' ἐκείνη, ἥτις ἠδύνατο νὰ προέλθῃ ἐξ αὐτῆς, ὡς ἐξ ὀργάνου ἀφωσιωμένου τοῦ συζύγου της, ἦτο πολὺ φοβερὰ καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν παραβλέψω.

— Τί ἀπέγεινεν ὁ θροῦς τῆς ἐσθῆτος ὅτε ἔπαυσες νὰ τὸν ἀκούῃς εἰς τὸν ἀντιθάλαμον; ἠρώτησα. Μήπως ἀπεμακρύνθη κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου τοῦ διαδρόμου;

— Ναί· ἔμεινα ἀκίνητος, τείνουσα τὸ οὖς καὶ ἠκροάσθην· συνέβη δὲ ὅπως λέγῃς.

— Πρὸς ποῖον μέρος ἀπεμακρύνθη;

— Πρὸς τὸ μέρος τοῦ δωματίου σου.

Ἐσκέφθην. Ὁ ἐλαφρὸς ἐκεῖνος κρότος δὲν ἔφθασε μέχρι τῆς ἀκοῆς μου. Ἡ προσοχή μου ἦτο τότε ὁλόκληρος προσηλωμένη εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἐπιστολῆς· ἄλλως τε ἐπειδὴ ἔχω χεῖρα πολὺ βαρεῖαν, μεταχειρίζομαι γραφίδας πολὺ χονδράς, αἵτινες τρίζουσι θορυβωδῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου. Ἡ κυρία Φόσκου βεβαίως ἤκουσε τὸν τριγμὸν τῆς γραφίδος μου καλλιον ἀφ' ὅσον ἤκουσα ἐγὼ τὸν θροῦν τῆς ἐσθῆτός της. Ἦτο καὶ τοῦτο εἰς ἐπὶ πλέον πειστικὸς λόγος, ἂν καὶ περιττός, ὅπως μὴ ἐκθέσω τὰς ἐπιστολάς μου, ῥίπτουσα αὐτὰς εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον τοῦ προδόμου.

Ἡ Λαύρα μὲ εἶδε σκεπτικήν.

— Νέαι πάλιν δυσχέρειαι! εἶπε μετὰ θλίψεως· νέοι κίνδυνοι, ἴσως!

— Ὄχι κίνδυνοι, ἀπήντησεν. Κάποια πάλιν μικρὰ δυσχέρεια ἴσως μᾶς ἀπειλεῖ. Σκέπτομαι τίνι τρόπῳ νὰ εὕρω μέσον ἀσφαλές, ὅπως περιέλθωσιν αἱ ἐπιστολαὶ αὗται εἰς χεῖρας τῆς Φανῆς.

— Τὰς ἔγραψες λοιπόν; Ὦ Μαριάννα! μὴ ἐκτίθεσαι, σὲ ἱκετεύω! μὴ ὑποβάλλεσαι χάριν ἐμοῦ εἰς κινδύνους!...

— Ὄχι, μὴ φοβῆσαι. Τί ὥρα εἶνε τώρα;

Ἦτο ἡ ἕκτη παρὰ τέταρτον. Εἶχα καιρὸν νὰ μεταβῶ μέχρι τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ ξενοδοχείου καὶ νὰ ἐπιστρέψω πρὸ τοῦ δείπνου. Ἂν ἀνέμενα μέχρι τῆς ἑσπέρας, πιθανὸν δὲν θὰ παρουσιάζετο ἄλλη εὐκαιρία, ὅπως ἐξέλθω ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ ἐκ τῆς ἐπαύλεως.

— Ἄφησε τὴν κλεῖδα εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου σου, εἶπον πρὸς τὴν Λαύραν, καὶ μὴ φοβῆσαι ποσῶς. Ἂν ἀκούσῃς νὰ ἔλθῃ κανεὶς νὰ μὲ ζητήσῃ, ἀποκρίσου ἔσωθεν καὶ εἰπὲ ὅτι ἐξῆλθα νὰ περιπατήσω.

— Πότε θὰ ἐπιστρέψῃς;

— Ἀφεύκτως πρὸ τοῦ δείπνου. Ἔχε θάρρος, ἀγαπητή μου ἀδελφή. Ἀπὸ τῆς αὔριον θὰ ἔχωμεν ἕνα ἐξαίρετον καὶ ἔντιμον ἄνθρωπον, πλήρη ὀρθοφροσύνης καὶ εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος, ὅστις θὰ ἐργάζηται ὑπὲρ ἡμῶν. Μετὰ τὸν κύριον Τίλμωρ ὁ ἄριστος τῶν φίλων μας εἶνε ἀναμφιβόλως, ὁ συναίτερός του.

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 61.

Ἀφοῦ εὑρέθην μόνη καὶ ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν ἐπείσθην ὅτι κάλλιον θὰ ἔπραττα νὰ μὴ φανῶ φέρουσα ἐνδυμασίαν περιπάτου πρὶν βεβαιωθῶ περὶ τῶν διατρεχόντων εἰς τὸ ἰσόγειον. Δὲν ἔχω ἀκόμη πληροφορηθῆ περὶ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ὤφειλον νὰ γνωρίζω ἂν ἐξῆλθεν ἢ οὔ.

Ὁ τερετισμὸς τῶν καναρίων ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης καὶ ἡ ἐξερχομένη διὰ τῆς ἡμικλείστου θύρας ὀσμὴ τοῦ καπνοῦ, μὲ εἰδοποίησαν ποῦ εὑρίσκετο ὁ κόμης. Ἔρριψα διερχομένη ἓν βλέμμα ὄπισθέν μου καὶ εἶδα μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως ὅτι μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς εὐσεβάστου ἀβροφροσύνης ἐπεδείκνυε πρὸς τὴν ἐπιστάτριαν τὴν ἱκανότητα τῶν τόσον καλῶς ἐξησκημένων πτηνῶν του.

Βεβαίως εἶχεν ἀποτείνει πρὸς αὐτὴν εἰδικὴν πρόσκλησιν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ, καθότι ἄλλως ἡ ἐπιστάτρια δὲν θὰ ἐτόλμα ποτὲ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ἀλλὰ πᾶσαι αἱ πράξεις τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου κατὰ βάθος ἐνεῖχον ἀφορμὴν καὶ σκοπὸν πληρέστατα ὡρισμένον· ποῖος ἦτο ἄρά γε ὁ σκοπὸς ἐν τῇ πράξει του ἐκείνῃ;

Δὲν ἦτο ἡ καταλληλος στιγμὴ νὰ μαντεύσω τοὺς σκοποὺς του. Μετέβην πρὸς ἀναζήτησιν τῆς κυρίας Φόσκου καὶ τὴν εὗρον κατὰ τὴν συνήθειάν της ἐκτελοῦσαν περίπατον κυκλικὸν πέριξ τῆς μεγάλης δεξαμενῆς.

Ἠγνόουν ὁποίαν ὑποδοχὴν θὰ εὕρισκον παρ' αὐτῇ μετὰ τὴν σκηνὴν τῆς ζηλοτυπίας, ἧς ἐγὼ ὑπῆρξα ἀκούσιος ἀφορμὴ πρὸ ὀλίγου. Κατὰ τὸ ἐπελθὸν διάλειμμα ὁ σύζυγός της εἶχεν ἐκ νέου δαμάσει τὴν τίγριν ἐκείνην, καὶ μοὶ ἀπέτεινε τὸν λόγον προσηνῶς, ὡς συνήθως. Πλησιάζουσα αὐτὴν ἐσκόπευον μόνον καὶ μόνον νὰ μάθω ποῦ εὑρίσκετο ὁ σὶρ Πέρσιβαλ. Κατώρθωσα εὐθὺς νὰ φέρω ἀμέσως τὴν συνδιάλεξιν ἐπὶ τοῦ θύματος τούτου καὶ μετά τινας στιγμάς, ἐπιμόνου ἑκατέρωθεν ἀγῶνος, ἠδυνήθην νὰ μάθω ὅτι εἶχεν ἐξέλθει.

— Ποῖον ἐκ τῶν ἵππων του ἐξέλεξεν; ἠρώτησα μετ' ἀδιαφορίας.

— Κανένα, ἀπήντησεν ἡ κυρία Φόσκου. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἐξῆλθε πεζὸς πρὸ δύο ὡρῶν. Ἐξ ὅσων ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω, προὐτίθετο νὰ ἐρευνήσῃ νέας ἐρεύνας περὶ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἥτις καλεῖται Ἄννα Κάδερικ. Ἡ ζωηρὰ ἐπιθυμία, ἣν δεικνύει ὅπως ἀνεύρῃ τὰ ἴχνη της, μοὶ φαίνεται ὅτι ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τοῦ συνήθους. Μήπως γνωρίζετε σεῖς, δεσποινὶς Χάλκομβ, ἐὰν ἡ παραφροσύνη τῆς ἐν λόγῳ γυναικὸς εἶνε πράγματι ἐπικίνδυνος;

— Ἀγνοῶ, κυρία κόμησσα.

— Θὰ ἐπιστρέψητε τώρα εἰς τὴν οἰκίαν;

— Βεβαίως· ὑποθέτω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου πρέπει ν' ἀλλάξωμεν ἐνδυμασίαν, ἐπειδὴ πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ δείπνου.

Ἐπεστρέψαμεν ὁμοῦ εἰς τὴν ἔπαυλιν. Ἡ κυρία Φόσκου ἐπορεύθη βραδέως καὶ νωθρῶς μέχρι τῆς βιβλιοθήκης, τῆς ὁποίας ἔκλεισε τὴν θύραν, ἀφοῦ εἰσῆλθεν. Δὲν ἠδυνάμην νὰ χρονοτριβήσω ἐπὶ πλέον εἰς περαιτέρω ἐρεύνας καταγινομένη· τὸ πολὺ πολὺ ἀναγκαῖον ἦτο νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ἡ ὁδὸς ἦτο ἐλευθέρα, ὅπως ἐξέλθω τότε ἔχουσα τὰς δύο ἐπιστολὰς καλῶς ἠσφαλισμένας εἰς τὸ βάθος τοῦ θυλακίου μου.

Εὐθὺς ὡς ἐξῆλθον ὁδεύουσα πρὸς τὸ χωρίον καὶ προπαρεσκευάσθην νὰ ἦμαι ἕτοιμος διὰ τὴν πιθανὴν σύμπτωσιν τῆς μετὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ συναντήσεως. Ἐνόσῳ εἶχον ἀντιμέτωπον αὐτὸν μόνον, ἤμην βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἔχανα τὴν ἑτοιμότητά μου. Οἱαδήποτε γυνὴ δύναται ἐν πάσει περιστάσει ν' ἀντιμετωπίσῃ ἄνθρωπον κυριευόμενον ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ δυσθυμίας. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν μοὶ ἐνέπνεε φόβον ὡς ὁ κόμης. Καθιστῶσά μοι ἡ κόμησσα γνωστὸν τὸν σκοπὸν δι' ὃν οὗτος ἐξῆλθε, μὲ καθησύχασεν, ἀντὶ νὰ μὲ ἀνησυχήσῃ. Ἐφ' ὅσον διαρκὴς αὐτοῦ μέριμνα καὶ πόθος ἦτο ἡ ἀνεύρεσις τῆς Ἄννης Κάδερικ, ἡ Λαύρα καὶ ἐγὼ ἠδυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ἀνακωχὴν εἰς τὰς ἀκατασχέτους αὐτοῦ καταδιώξεις. Διό, χάριν τῆς Ἄννης Κάδερικ καὶ οὐχὶ χάριν ἡμῶν, ηὐχόμην νὰ ἴδω ναυαγοῦσαν τὴν ἀνηλεῆ καταδίωξιν, ἣν κατ' αὐτῆς εἶχεν ἀναλάβει. Τοῦτο ηὐχόμην καὶ τοῦτο ἤλπιζον.

Ἔφθασα ἐν τοσούτῳ ταχέως βαδίζουσα, ἐφ' ὅσον ὁ καύσων μοὶ τὸ ἐπέτρεπεν, εἰς τὴν πάροδον, τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ χωρίον· ἐκ διαλειμμάτων ἔριπτα τὸ βλέμμα ὄπισθεν διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δέν με παρακολούθει τις.

Καθ' ὅλην τὴν πορείαν μου οὐδένα συνήντησα πορευόμενον εἰς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, εἰς ἣν ἔβαινον καὶ ἐγώ, ἐκτὸς ἑνὸς ἀμαξίου χωρικῶν, ὅπερ ἐπανήρχετο κενόν. Ὁ κρότος τῶν ὀγκωδῶν αὐτοῦ προχῶν μὲ ἠνώχλει κάπως, ἐννόησα δὲ ὅτι τὸ ἁμάξιον διηυθύνετο ὡς ἐγὼ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ χωρίου· ἐθεώρησα καλὸν νὰ σταματήσω, νὰ τὸ ἀφήσω νὰ διέλθῃ καὶ νὰ τὸ παρακολουθήσω μακρόθεν. Παρατηροῦσα αὐτὸ μετὰ μείζονος προσοχῆς ἐνόμισα ὅτι διέκρινα ἐκ διαλειμμάτων τοὺς πόδας ἀνθρώπου τινὸς παρακολουθοῦντος αὐτὸ ἐγγύθεν. Ὁ καρραγωγεὺς ἀπεναντίας ἐβάδιζε, ἐμπρὸς παρὰ τοὺς ἵππους. Ἡ πάροδος εἰς τὸ μέρος ἔνθα εὑρισκόμεθα ἦτο τόσον στενή, ὥστε τὸ μετ' ἐμὲ ἐρχόμενον ἁμάξιον ἐφάπτετο τῶν δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τῆς ὁδοῦ δένδρων καὶ θάμνων. Διὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἠπατήθην ἢ ὄχι ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀορίστου ἐντυπώσεως ἐδέησε ν' ἀναμείνω ἕως ὅτου διαβῇ τὸ ἁμάξιον. Κατὰ τὰ φαινόμενα ἠπατήθην, διότι ἀφοῦ τὸ ἁμάξιον διῆλθεν ἔμπροσθέν μου δὲν εἶδα κανένα ἄλλον διαβάτην εἰς τὴν ὁδόν.

Ἀφικόμην εἰς τὸ ξενοχεῖον, χωρὶς νὰ συναντήσω τὸν σὶρ Πέρσιβαλ καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσω ἕτερον ἐπεισόδιον. Ἐχάρην μαθοῦσα ὅτι ἡ ξενοδόχος εἶχε δεχθῆ τὴν Φανὴν μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς περιποιήσεως. Ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη νεᾶνις εὑρίσκετο ἐν μικρᾷ τινι αἰθούσῃ, κειμένῃ μακρὰν τῆς μεγάλης, ἐν ᾗ ἐσύχναζον οἱ οἰνοπόται, τῇ εἶχε δὲ ὁρισθῆ πρὸς κατοικίαν δωματίον τι λίαν εὐπρεπὲς εἰς τὸ ἀνώτερον πάτωμα. Μόλις μὲ εἶδεν ἤρχισε νὰ θρηνῇ λέγουσά μοι μετὰ πολλῆς ἀληθείας ἡ ταλαίπωρος, ὅτι ἦτο πρᾶγμα φοβερὸν νὰ βλέπῃ αὐτὴν ἀποβαλλομένην τόσον βαναύσως καὶ ῥιπτομένην εἰς τὸν δρόμον, ὡς νὰ εἶχε διαπράξει τὸ μᾶλλον ἀσυγχώρητον σφάλμα, ἐνῷ κανεὶς δὲν εἶχε παράπονον καὶ δὲν εἶχεν ἀφορμὴν νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ, μηδ' αὐτοῦ τοῦ οἰκοδεσπότου ἐξαιρουμένου.

— Ἔχε ὑπομονήν, κόρη μου, τῇ εἶπα. Ἡ κυρία σου καὶ ἐγὼ πάντοτε θὰ σὲ ἀγαπῶμεν καὶ θὰ μεριμνήσωμεν ὅπως ἡ ὑπόληψίς σου μείνῃ ἄθικτος. Ἄκουσέ με τώρα. Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάσω· σοὶ ἐμπιστεύομαι παραγγελίαν μεγίστης σπουδαιότητος. Φρόντισε μετ' ἄκρας προσοχῆς περὶ τῶν δύο ἐπιστολῶν, ἃς σοὶ παραδίδω. Ἐκείνη ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπέθηκα τὴν σφραγῖδά μου πρέπει νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον αὔριον, μόλις φθάσῃς εἰς Λονδῖνον· τὴν ἄλλην δέ, τὴν ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη, πρέπει νὰ τὴν ἐγχειρίσῃς σὺ ἡ ἰδία εἰς χεῖράς του, εὐθὺς ὡς ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου. Φύλαξέ τας καλὰ καὶ τὰς δύο, κράτει τας ἐπάνω σου καὶ μὴ τὰς ἐμπιστευθῇς εἰς κανένα οὔτε ἐπὶ μίαν στιγμήν. Ἔχουσιν ἀμφότεραι μεγάλην σπουδαιότητα διὰ τὰ συμφέροντα τῆς κυρίας σου.

Ἡ Φανὴ τὰς ἔκρυψεν ἐντὸς τοῦ στήθοδέσμου της.

— Θὰ μείνουν ἐδῶ κρυμμέναι, δεσποινίς, εἶπεν, ἕως ὅτου αἱ παραγγελίαι σας ἐκτελεσθῶσι κατὰ γράμμα.

— Φρόντισε αὔριον νὰ μὴ φθάσῃς πολὺ ἀργὰ εἰς τὸν σταθμόν, προσέθηκα. Καὶ ὅταν ἴδῃς τὴν ἐπιστάτριαν τοῦ Λίμμεριτζ, ἀφοῦ τὴν χαιρετίσῃς ἐξ ὀνόματός μου, νὰ τῇ εἴπῃς ὅτι σὲ παρέλαβα ἐγὼ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, μέχρις ὅτου ἡ Λαίδη Κλαῦδ δυνηθῇ νὰ σὲ παραλάβῃ ἐκ νέου εἰς τὴν ἰδικήν της. Θὰ συναντηθῶμεν πολὺ ταχύτερα ἀφ' ὅτι νομίζεις, ὥστε ἔχε θάρρος καὶ πρόσεξε νὰ μὴ τύχῃ καὶ δὲν προφθάσῃς τὴν ἁμαξοστοιχίαν τῶν ἑπτά.

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εὐχαριστῶ! οἱ λόγοι σας πολὺ μὲ παρηγοροῦν. Σᾶς παρακαλῶ νὰ προσφέρητε εἰς τὴν κυρίαν τὰ σεβάσματά μου καὶ νὰ τῇ εἴπητε ὅτι ἂν καὶ πολὺ ὀλίγος καιρὸς μοῦ ἀπέμενεν, ἐν τοσούτῳ προσεπάθησα καὶ ἔβαλα ὅλα τὰ πράγματα ἐν τάξει, ὅσον μοὶ ἦτο δυνατόν. . . Ὦ Θεέ μου! Θεέ μου! ποία θὰ τὴν ἐνδύσῃ σήμερον τὴν ὥραν τοῦ δείπνου; . . Ὅταν τὸ σκέπτωμαι αὐτό, δεσποινίς, μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω! . .

Ὅτε ἐπέστρεψα εἰς τὸν πύργον μοὶ ἀπέμενε μόλις ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ὅπως ἐνδυθῶ διὰ τὸ δεῖπνον καὶ ἀνταλλάξω, πρὶν κατέλθω, ὀλίγας λέξεις μετὰ τῆς Λαύρας.

— Αἱ ἐπιστολαὶ εὑρίσκονται εἰς χεῖρας τῆς Φανῆς, τῇ εἶπον ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Σκοπεύεις νὰ δειπνήσῃς μαζί μας;

— Ὤ, ὄχι, ὄχι! . . δὲν θὰ συγκατετιθέμην μὲ κανένα τρόπον! . . .

— Μήπως συνέβη τίποτε νεώτερον; Μήπως σ' ἐφόβισε κανείς;

— Ναί, πρὸ ὀλίγου· ὁ σὶρ Πέρσιβαλ.

— Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν σου;

— Ὄχι· μ' ἐφόβισε κτυπῶν εἰς τὴν θύραν. Ποῖος εἶνε; ἠρώτησα.

«— Τὸ εἰξεύρεις ποῖος εἶνε, μοὶ ἀπήντησέν . . . Θ' ἀποφασίσῃς ἐπὶ τέλους νὰ μοὶ εἴπῃς καὶ τὰ λοιπά; Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ μάθω διὰ παντὸς τρόπου, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ σὲ ἐξαναγκάσω νὰ μοῦ ὁμολογήσῃς τὸ μυστικόν σου! Γνωρίζεις ποῦ εὑρίσκεται ἡ Ἄννα Κάδερικ!»

— Σὲ βεβαιῶ τῇ ἀληθείᾳ ὅτι τὸ ἀγνοῶ.

«— Τὸ γνωρίζεις! ἐπανέλαβεν· ἀλλὰ πρόσεχε! . . εἰξεύρω ἐγὼ πῶς νὰ καταβάλω τὴν ἐπιμονήν σου! . . . Θὰ μάθω ἀπὸ τὰ χείλη σου ὅ,τι ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζω.»

Μετὰ τοῦτο ἀπεμακρύνθη. . . Ἀπεμακρύνθη μόλις πρὸ πέντε λεπτῶν, Μαριάννα!

Λοιπὸν δὲν εἶχεν ἀνευρεθῆ ἡ Ἄννα! Ἄρα καὶ τὴν ἑσπέραν ταύτην δὲν ὑπῆρχε φόβος περὶ ἡμῶν. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν κατώρθωσε ν' ἀνεύρῃ τ' ἀπολεσθέντα ἴχνη.

— Θὰ καταβῇς σύ, Μαριάννα; . . Ἔλα ὕστερα τὸ βράδυ ἐδῶ.

— Βέβαια . . Μὴ ἀνησυχήσῃς ὅμως ἂν ἔλθω βραδύτερα. Πρέπει νὰ προσέξω νὰ μὴ τοὺς ἐξερεθίσω ἀπερχομένη ἐνωρίτερον τοῦ δέοντος.

Ἀλλ' ὁ κώδων ἤδη ἤχησε καὶ ἐγὼ κατῆλθον ἐν τάχει.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ὡδήγησε τὴν κυρίαν Φόσκου εἰς τὸ ἑστιατόριον καὶ ὁ κόμης προσέφερεν εἰς ἐμὲ τὸν βραχίονά του. Ἠσθάνετο σφοδρὸν καύσωνα, ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον ἐρυθρὸς τὴν μορφὴν καὶ δὲν ἐφαίνετο καταβαλὼν περὶ τὸν καλλωπισμόν του τὴν συνήθη λεπτολόγον προσοχήν. Μήπως καὶ αὐτὸς εἶχεν ἐξέλθει πρὸ τοῦ δείπνου καὶ ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ; ἢ μήπως ἁπλῶς ἠσθάνετο τὸν καύσωνα περισσότερον τοῦ συνήθους;

Ὁπωσδήποτε ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ κρυφίας στενοχωρίας, ὑπὸ ἀδημονίας τινὸς ἀποκρύφου, ἥν, μὲ ὅλην του τὴν περὶ τὸ ὑποκρίνεσθαι τέχνην, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκρύψῃ.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου δὲν ἐφάνη ὁμιλητικώτερος τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δὲ ἔρριπτε πρὸς τὴν σύζυγόν του βλέμματα, ἐν οἷς διεφαίνετο κρυφία τις ἀνησυχία, ἣν πρώτην φορὰν παρετήρησα εἰς αὐτόν.

Ἡ μόνη ἔνδειξις ὑποχρεωτικῆς εὐγενείας, ἣν ἡ ὑπολειπομένη ἐν αὐτῷ ὀλίγη γαλήνη τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐκτελῇ, ἦτο τὸ νὰ φαίνηται μετ' ἐπιμονῆς ἀβρόφρων καὶ πλήρης περιποιήσεων πρὸς ἐμέ. Ὁποῖον δόλιον σχέδιον ὑποκρύπτει οὕτω πως φερόμενος, ἀκόμη δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνακαλύψω, ἀλλ' οἱοσδήποτε ὁ σκοπός του, βέβαιον εἶνε ὅτι ἀφ' ὅτου εὑρίσκεται ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, τὰ μόνα μέσα, ἅτινα ἀποκλειστικῶς μετέρχεται διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ, εἶνε ἀναλλοίωτος ἀβροφροσύνη πρὸς ἐμέ, ἀναλλοίωτος ταπείνωσις ἀπέναντι τῆς Λαύρας, ἀναλλοίωτος καὶ ἀνένδοτος ἀντίστασις πρὸς πᾶσαν βάναυσον βιαιότητα τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἤδη ὑπώπτευσα τοῦτο ἀπὸ τῆς πρώτης ὑπὲρ ἡμῶν ἐπεμβάσεώς του, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἐδόθη τὸ ἔγγραφον πρὸς ὑπογραφὴν εἰς τὴν Λαύραν· τώρα δὲν ὑποπτεύω πλέον, εἶμαι βεβαία!

Ὅτε ἡ κυρία Φόσκου καὶ ἐγὼ ἠγέρθημεν ἀπὸ τῆς τραπέζης, ὁ κόμης ἐγερθεὶς ἐφάνη θέλων νὰ συνοδεύσῃ ἡμᾶς μέχρι τῆς αἰθούσης.

— Διατί ἀπέρχεσθε; ἠρώτησεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ . . . Πρὸς σὲ ὁμιλῶ, Φόσκε!

— Ἀπέρχομαι, διότι ἔφαγα καὶ ἔπια ὅσον μοὶ ἦτο ἀναγκαῖον, ἀπήντησεν ὁ κόμης. Σὲ παρακαλῶ, Πέρσιβαλ, νὰ μὲ συγχωρήσῃς διὰ τὴν ἀλλόκοτον ἀληθῶς ἕξιν ἣν ἀπέκτησα νὰ ἐγείρωμαι ἐκ τῆς τραπέζης ὁμοῦ μὲ τὰς κυρίας, ὅπως πράττω κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Ἔλα τώρα! . . ἕνα ποτήρι ἀκόμη κλαρετίου οἴνου δὲν θὰ σὲ βλάψῃ . . . Ἄρχισε πάλιν τὴν συνεδρίασιν ὡς γνήσιος Ἄγγλος. Ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω ἡσυχα μαζί σου ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν καὶ νὰ ἔχωμεν σιμά μας καὶ τὰς φιάλας.

— Καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ συνομιλήσωμεν ἡσυχα, Πέρσιβαλ, ἀλλ' ὄχι τώρα, οὔτε σιμὰ εἰς τὰς φιάλας . . . Ἀργότερα ἂν ἀγαπᾷς . . . τὸ βράδυ!

— Τί εὐγενὴς ὁποῦ εἶσαι! Ἀνέκραξεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μετὰ θυμοῦ . . Τί ὡραῖον πρᾶγμα νὰ φέρεσαι τοιουτοτρόπως πρὸς ἕνα ἄνθρωπον ἐντὸς τῆς οἰκίας του!

Διαρκοῦντος τοῦ δείπνου παρετήρησα πολλάκις ὅτι ἔβλεπε τὸν κόμητα ἀνησύχως, ἐνῷ ὁ κόμης ἀπέφευγεν ἐπιμόνως νὰ τὸν ἴδῃ. Ἡ περίστασις αὕτη, συνδυαζομένη μετὰ τῆς ἐκφρασθείσης παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότου ἐπιθυμίας περὶ ὅλως κατ' ἰδίαν συνδιαλέξεως καὶ τῆς ἀποποιήσεως ἣν πεισμόνως ἀντέτατεν ὁ παρ' αὐτοῦ φιλοξενούμενος, μοὶ ὑπενθύμισε τὴν ἀνωφελῆ ἐπιμονὴν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ ἀπαιτοῦντος πρὸ ὀλίγων ὡρῶν καὶ παρὰ τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης συνέντευξιν εἰδικήν. Ὁ κόμης ἀνέβαλε διὰ τὸ ἀπόγευμα τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας ταύτης καὶ νῦν ἀνέβαλλεν αὐτὴν ἐκ νέου ἐγειρόμενος ἐκ τῆς τραπέζης. Οἱονδήποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ θέμα, ἐφ' οὗ ἔμελλον νὰ συσκεφθῶσι, φανερὸν ἦτο ὅτι ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἀπέδιδεν εἰς αὐτὸ μεγίστην σπουδαιότητα, ὁ δὲ κόμης ἐθεώρει ἴσως αὐτὸ λιαν ἐπικίνδυνον, καθὰ ἠδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τῆς ἀποστροφῆς, μεθ' ἧς ἀπέφευγε νὰ συγκατατεθῇ.

Ἀνελογίσθην πάντα ταῦτα, ἐνῷ μετεβαίνομεν ἀπὸ τοῦ ἑστιατορίου εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ ἐρεθισμός, μεθ' οὗ ἐσχολίασεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ τὴν ἀπότομον ἄρνησιν τοῦ φίλου του, δὲν προὐξένησεν εἰς τοῦτον τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν. Ὁ κόμης μᾶς συνωδεύσεν ἀπαθὴς μέχρι τῆς τραπέζης, ἔνθα εὑρίσκοντο τ' ἀπαιτούμενα πρὸς παρασκευὴν τοῦ τεΐου, κατέτριψε στιγμάς τινας περιερχόμενος περὶ ἡμᾶς, εἶτα μεταβὰς εἰς τὸν προθάλαμον ἐπέστρεψε κομίζων τὸ γραμματοκιβώτιον. Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα, καθ' ἣν συνήθως ἐγίνετο ἡ ἀποστολὴ τῆς ἀλληλογραφίας ἐκ Μπλὰκ-οὐάτερ Πάρκ.

— Ἔχετε κἀμμίαν ἐπιστολὴν διὰ τὸ ταχυδρομεῖον; μὲ ἠρώτησε πλησιάζων καὶ παρουσιάζων μοι τὸ γραμματοκιβώτιον ἀνοικτόν.

Εἶδον τὴν κυρίαν Φόσκου, ἥτις παρεσκεύαζε τὸ τεΐον σταματήσασαν καὶ κρατοῦσαν μετέωρον τὴν λαβίδα τῶν τεμαχίων τῆς σακχάρεως διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησίν μου.

— Ὄχι, κύριε κόμη· σᾶς εὐχαριστῶ. Σήμερον δὲν ἔχω ἐπιστολὰς νὰ πέμψω.

Ἐνεχείρησε τὸ κιβώτιον εἰς τὸν εἰσελθόντα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν θεράποντα, ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἀνέκρουσε δὶς κατὰ συνέχειαν τὸν ἦχον τοῦ φαιδροῦ ἐκείνου δημώδους ᾄσματος τῆς Νεαπόλεως:

«*Ἄνοιξε ἀγαπημένη μου!*»

Ἡ σύζυγός του, ἥτις εἰς πάσας αὐτῆς τὰς πράξεις ἦτο μεγαλοπρεπῶς βραδυκίνητος, παρεσκεύασε τὸ τεΐον μετὰ μεγάλης σπουδῆς, ἐρρόφησεν ἐντὸς δύο λεπτῶν τὴν κύμβην της καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, χωρὶς νὰ προξενήσῃ τὸν ἐλάχιστον κρότον.

Ἠγέρθην ὅπως πράξω τὸ αὐτό, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ὑπώπτευον ὅτι προδοσία τις ἐτεκταίνετο κατὰ τῆς Λαύρας, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι εἶχον σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ μείνω ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ δωματίου μετὰ τοῦ συζύγου της.

Πρὶν προφθάσω νὰ μεταβῶ εἰς τὴν θύραν, ὁ κόμης μ' ἐκάλεσε, παρακαλῶν με νὰ τῷ δώσω κύμβην τεΐου. Ἀφοῦ τῷ τὴν προσέφερα, προσεπάθησα καὶ πάλιν νὰ φύγω. Ἀλλὰ καὶ πάλιν μ' ἐσταμάτησεν ἐπιστρέφων παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ζητῶν μοι ἐξήγησιν ἐπί τινος μουσικοῦ ζητήματος, ἐφ' οὗ ἐβεβαίου ὅτι ἐνείχετο ἡ τιμὴ τῆς χώρας του.

Μάτην ἀντέταξα τὴν ἐντελῆ ἄγνοιάν μου ὡς πρὸς τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἀξιοθρήνητόν μου ἔλλειψιν καλαισθησίας εἰς ζητήματα τοιαύτης φύσεως· αὐτὸς μ' ὅλα ταῦτα ἐξηκολούθει ἐπικαλούμενος θερμῶς τὴν κρίσιν μου μετὰ ζέσεως, μὴ ἐπιτρεπούσης τὴν ἐλαχίστην διαμαρτύρησιν.

«Οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γερμανοί,—οὕτω πως ἤρχισε δίδων διέξοδον εἰς τὴν ἀγανάκτησίν του,—μετ' ἐπιμονῆς ἐλέγχουσι τοὺς Ἰταλοὺς ὡς ἀνικάνους ν' ἀσχοληθῶσιν εἰς εἴδη μουσικῆς ὑψηλότερα. Οἱ πρῶτοι ἀδιακόπως καυχῶνται διὰ τὰ προϊόντα των τῆς ἱερᾶς μουσικῆς· οἱ δεύτεροι διὰ τὰς *συμφωνίας* των. Ἐλησμόνουν ἄρά γε καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ τὸν ἀθάνατον φίλον του καὶ συμπατριώτην του τὸν ἐνδοξότατον Ῥοσσίνην; Καὶ τί ἄλλο εἶνε ὁ *Μωϋσῆς* εἰμὴ ἀριστοτέχνημα ἱερᾶς μουσικῆς, ἐκτελούμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀντὶ νὰ ἐκτελῆται ψυχρῶς ἐντός τινος ᾠδείου. Καὶ τί εἶνε τάχα ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ *Γουλιέλμου Τέλλ* εἰμὴ συμφωνία ὑπὸ ψευδώνυμον; Ἠκούσατέ ποτε (μὲ ἠρώτα) τὸ μελόδραμα ὁ *Μωϋσῆς ἐν Αἰγύπτῳ*; Ἂν ἦτο βέβαιος ὅτι ἐγίνωσκον τὸ δεῖνα ἢ τὸ δεῖνα μελόδραμα (μοὶ ὑπενθύμισε δὲ τρία ἢ τέσσαρα) θὰ ἐλάμβανε τὴν ἐλευθερίαν νὰ μὲ ἐρωτήσῃ ἂν ἡ ἀνθρώπινος μεγαλοφυΐα ἐφεῦρέ τι ὑψηλότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον».

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ οὔτε μίαν λέξιν ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀντιρρήσεως, χωρὶς νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ μὲ ἀτενίζῃ, περιέφερε ταχέως τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῶν πλήκτρων τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἔψαλλε μεθ' ὑπε-

ρηφάνου ἐνθουσιασμοῦ τὰ ᾄσματα, ἅτινα ὤφειλον νὰ προκαλέσωσι τὰ χειροκροτήματά μου καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν. Ἑκάστοτε διακόπτων τὴν ἐκτέλεσιν μοὶ ἀνήγγελλε μεγαλοφώνως τοὺς τίτλους τῶν τεμαχίων — *Χορὸς τῶν Αἰγυπτίων εἰς τὰ σκότη*, δεσποινὶς Χάλκομβ! — *Ἆσμα τοῦ Μωϋσῆ.—Προσευχὴ τῶν Ἰσραηλιτῶν κατὰ τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς.* Αἴ, αἴ! δὲν εἶναι μουσικὴ αὐτή; Εἶνε ὑψηλὴ ἢ ὄχι.

Καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον ἔτρεμεν ὑπὸ τὰς βαρείας χεῖράς του καὶ αἱ κύμβαι τοῦ τεῖου ἐκρότουν σειόμεναι ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐν ᾗ ἀντήχει βροντώδης ἡ βαθύτονος φωνή του καὶ ὁ χονδρός του ποῦς ἔτυπτε ρυθμικῶς τὸ ἔδαφος.

Κἄτι τι τὸ φρικτόν, κἄτι τι τὸ ἄγριον, κἄτι τι ἀληθῶς διαβολικόν, ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν παραφορὰν τῆς χαρᾶς, ἣν ἐφαίνετο προξενοῦν εἰς αὐτὸν τὸ ᾆσμά του καὶ ἡ μουσική, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ ἦθος τοῦ θριάμβου, μεθ' οὗ παρετήρει τὴν γοητείαν, ἣν ἐξήσκει ἐπ' ἐμοῦ, ἐνῷ δειλὴ καὶ σχεδὸν ὑποτεταγμένη ἐπλησίαζον ματαίως εἰς τὴν θύραν, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ ὑπερβῶ τὴν φλιάν. Ἐπὶ τέλους ἠλευθερώθην ἐκ τῆς γοητείας, οὐχὶ ὅμως ἐξ ἰδίας δυνάμεως, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ.

Ἤνοιξεν οὗτος τὴν θύραν τοῦ ἑστιατορίου καὶ προβὰς ἠρώτησε τί ἐσήμαινεν αὐτὸς «ὁ καταχθόνιος θόρυβος». Ὁ κόμης ἀφῆκε πάραυτα τὸ κλειδοκύμβαλον.

— Ἀ! εἶπεν ἰδὼν τὸν σὶρ Πέρσιβαλ, χαῖρε, μελῳδία, χαῖρε, ἁρμονία! Ἡ Μοῦσα τοῦ ᾄσματος ἀφίπταται ἔντρομος, ἐγὼ δέ, γηραιὸς ῥαψῳδός, φορτωμένος μὲ λίπος, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἐκχύσω εἰς τὸ ὕπαιθρον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου!..

Ταῦτα λέγων ἐξῆλθε, θεὶς τὰς χεῖράς του εἰς τὰ θυλάκια καὶ ἐπανέλαβεν ὑποκώφως ἐντὸς τοῦ κήπου τὸ ᾆσμα τοῦ Μωϋσέως.

Ἤκουσα τὸν σὶρ Πέρσιβαλ κράζοντα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἑστιατορίου τὸν φίλον του. Πλὴν οὗτος δὲν ἐπρόσεξε καὶ ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ προσποιηθῇ τὸν κωφόν. Ἡ κατὰ μόνας ἐκείνη συνέντευξις, ἣν ἀκόμη ἐπεδίωκε μετὰ πόθου ὁ οἰκοδεσπότης, ἀνεβάλλετο ἐκ νέου, ὡς εἶχεν ἀναβληθῆ τοσάκις, ἕνεκα τῆς δεσποτικῆς καὶ ἰδιοτρόπου θελήσεως τοῦ κόμητος.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς συζύγου του μὲ εἶχε κρατήσει εἰς τὴν αἴθουσαν ἐπὶ ἡμίσειαν περίπου ὥραν. Εἰς τί ἄρά γε ἐνησχολήθη καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ σύζυγός του;

Ἀνῆλθον ὅπως τὸ ἐξακριβώσω, ἀλλ' οὐδὲν περὶ τούτου ἠδυνήθην ν' ἀνακαλύψω· ἐρωτήσασα δὲ τὴν Λαύραν ἔμαθον παρ' αὐτῆς ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως ἤκουσεν. Κανεὶς δὲν μετέβη νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ, ὁ δὲ θορυβοῦς τοῦ μεταξίνου φορέματος δὲν ἠκούσθη οὐδ' εἰς τὸν ἀντιθάλαμον οὔτε εἰς τὸν διάδρομον.

Ἦτο τότε ἡ ἑνάτη παρὰ εἴκοσι λεπτά. Ἀφοῦ μετέβην καὶ παρέλαβον τὸ *Ἡμερολόγιόν μου* ἐκ τοῦ δωματίου μου, ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λαύρας καὶ ἔμεινα παρ' αὐτῇ διὰ συντροφίαν της, ὁτὲ μὲν γράφουσα, ὁτὲ δὲ διακόπτουσα τὴν γραφὴν διὰ νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτῆς. Οὐδεὶς ἦλθε νὰ μᾶς κατασκοπεύσῃ, οὐδὲν τὸ ἔκτακτον συνέβη. Ἐμείναμεν ὁμοῦ μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, ὅτε ἀπεχωρίσθην ἀπ' αὐτῆς, συνιστῶσα νὰ ἔχῃ θάρρος καὶ εὐχηθεῖσα αὐτῇ καλὴν νύκτα. Ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου της, ἀφοῦ ἐξῆλθον καὶ ἀφοῦ ἐσυμφωνήσαμεν ὅτι θὰ ἠρχόμην νὰ τὴν εὕρω τὴν ἐπαύριον τὸ πρωΐ, πρὶν ἐπιχειρήσω νὰ πράξω τι.

Μοῦ ἀπέμενον ἀκόμη πρὶν κατακλιθῶ νὰ σημειώσω εἰς τὸ *Ἡμερολόγιόν* μου ὀλίγας γραμμάς, κατελθοῦσα δὲ εἰς τὴν αἴθουσαν ἀπεφάσισα νὰ μὴ παραμείνω, εἰμὴ ἐπ' ἐλάχιστον, ὅσον μοὶ ἤρκει, ὅπως δικαιολογήσω τὴν ἀπουσίαν μου καὶ ζητήσω συγγνώμην, κατόπιν δὲ νὰ ἀποσυρθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, μίαν ὥραν πρὸ τοῦ συνήθους.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ὁμοῦ μὲ τὸν κόμητα καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ εὑρίσκοντο αὐτόθι. Ὁ πρῶτος ἐχασμᾶτο, ἐξηπλωμένος εἰς εὐρὺ ἀνάκλιντρον· ὁ κόμης ἀνεγίνωσκε καὶ ἡ κυρία Φόσκου ἔσειε ῥιπίδιον πέριξ τοῦ μετώπου του. Κατὰ περίεργον φαινόμενον εἶχε τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐρυθρὰν τὴν ὄψιν. Αὐτὴ ἡ καυχωμένη ὅτι οὐδέποτε ἠνωχλεῖτο ὑπὸ τοῦ καύσωνος, προδήλως ὑπέφερεν ἐξ αὐτοῦ τότε.

— Φοβοῦμαι, κυρία κόμησσα, μήπως δὲν εἴσθε ἐντελῶς καλά, τῇ εἶπον.

— Τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς παρατήρησιν ἤμην ἑτοίμη νὰ σᾶς ἀποτείνω. Εἴσθε πολὺ ὡχρά, φιλτάτη μου!

Φιλτάτη μου! Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν μετεχειρίζετο πρὸς ἐμὲ λαλοῦσα τὴν οἰκίαν αὐτὴν ἔκφρασιν. Ἐνῷ δὲ προέφερεν αὐτήν, ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς μορφῆς της ὑβριστικὸν μειδίαμα.

— Πάσχω ἀπὸ ἡμικρανίαν, ὡς συνήθως, ἀπήντησα ψυχρῶς.

— Ὦ! τῷ ὄντι, ὑποθέτω δὲ ὅτι προέρχεται ἐκ τῆς ἀκινησίας... Μικρὸς περίπατος πρὸ τοῦ δείπνου θὰ σᾶς ὠφέλει πολύ...

Τὴν λέξιν *περίπατος* ἀπήγγειλε μὲ τόνον ἰδιαζόντως ἐμφαντικόν. Μὲ εἶχεν ἄρά γε ἴδει ὅτε ἐξῆλθον; Ἐπὶ τέλους μοὶ ἦτο ἀδιάφορον τοῦτο· αἱ ἐπιστολαί μου κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εὑρίσκοντο ἀσφαλεῖς εἰς χεῖρας τῆς Φανῆς.

— Δὲν ἔρχεσαι νὰ καπνίσῃς, Φόσκε; εἶπεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἐγερθεὶς καὶ ῥίπτων πρὸς τὸν φίλον του βλέμμα ὀπωσοῦν ἀνήσυχον.

— Εὐχαρίστως, Πέρσιβαλ, ἀφοῦ ἀποσυρθῶσιν αἱ κυρίαι, ἀπήντησεν ὁ κόμης.

— Συγχωρήσατέμε, κόμησσα, ἐὰν πρώτη ἐγὼ δίδω τὸ παράγγελμα, εἶπον ἐγειρομένη. Διὰ τὸν πονοκέφαλόν μου καλλίτερον φάρμακον δὲν ὑπάρχει παρὰ ὁ ὕπνος.

Ἀπεχαιρέτισα πάντας· ἀλλ' ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς γυναικὸς ἐκείνης, καθ' ἣν στιγμὴν τῇ ἔτεινα τὴν χεῖρα, ἀνεφάνη τὸ αὐθάδες μειδίαμα. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν ἐδείκνυε τὴν ἐλαχίστην πρὸς ἐμὲ προσοχήν. Παρετήρει μετ' ἀνυπομονησίας τὴν κυρίαν Φόσκου, ἥτις δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη ν' ἀναχωρήσῃ ταυτοχρόνως μετ' ἐμοῦ. Ὁ κόμης ὄπισθεν τοῦ βιβλίου του ἐφαίνετο εὐχαρίστως μειδιῶν διὰ τοῦτο. Εἰς τὴν «κατὰ μόνας συνδιάλεξιν» ἐκείνην, ἣν παντὶ σθένει ἐπεδίωκεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, νέον ἐμπόδιον παρενετίθετο, τὴν φορὰν δὲ ταύτην τὸ ἐμπόδιον ἦτο ἡ κόμησσα.

[Ἕπεται συνέχεια].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλίσσης Μαργώ.]

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

— Ὡς συνέβη εἰς τὸν Ἱερεμίαν· εἶναι φυσικώτατον· ἀγνοῶ, σοὶ δίδω τὸν λόγον μου ὡς εὐγενοῦς, τί ἤθελον πράξει εἰς τὴν θέσιν σου· καὶ τότε ἐκάλεσας βοήθειαν;

— Ναί.

— Καὶ προσέδραμον;

— Ναί.

— Καὶ ἠρεύνησαν πανταχοῦ;

— Ἀπανταχοῦ.

— Καὶ ὁ ἀγαθὸς Θεός;

— Εἶχεν ἀποπτῆ.

— Ὡς αἱ δυνάμεις τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου. Εἶναι φοβερόν.

— Τόσον φοβερόν, ὥστε ἐκάλεσα τὸν πνευματικόν μου.

— Ὅστις ἔσπευσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν;

— Παραχρῆμα.

— Ἐμπρός, ἔσο εἰλικρινής, τέκνον μου, εἰπὲ τὴν ἀλήθειαν, παρὰ τὴν συνήθειάν σου. Τί φρονεῖ ὁ πνευματικός σου περὶ τῆς τοιαύτης ἀποκαλύψεως;

— Ἔφριξε.

— Τὸ πιστεύω.

— Ἐσταυροκοπήθη καὶ μὲ διέταξε νὰ μετανοήσω, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

— Ἄριστα! δὲν εἶναι κακὸν ἡ μετάνοια. Ἀλλὰ περὶ τῆς ὀπτασίας ἢ μᾶλλον περὶ τοῦ ἀκούσματος τί εἶπεν;

— Ὅτι προήρχετο ἐκ τῆς θείας Προνοίας· ὅτι ἦτο θεῖον· ὅτι ὤφειλον νὰ μεριμνήσω περὶ σωτηρίας τοῦ Κράτους. Ἕνεκα τούτου, τὴν πρωΐαν τῆς σήμερον!..

— Τί ἔπραξας τὴν πρωΐαν, τέκνον μου;

— Ἔδωκα ἑκατὸν χιλιάδας λιτρῶν εἰς τοὺς Ἰησουΐτας.

— Ἄριστα!

— Καὶ κατέκοψα διὰ μαστιγώσεων τὸ δέρμα μου καὶ τὸ δέρμα τῶν νεαρῶν εὐγενῶν μου.

— Ἐντελέστατα! Ἔπειτα;

— Αἴ καλά! ἔπειτα... Τί φρονεῖς, Σχικώ; Δὲν ὁμιλῶ πρὸς τὸν γελωτοποιόν, ἀλλὰ πρὸς τὸν ψύχραιμον ἄνδρα, πρὸς τὸν φίλον μου.

— Ἀ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σχικὼ σοβαρῶς, φρονῶ, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης κατελήφθη ὑπὸ ἐφιάλτου.

— Νομίζεις;

— Ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ὀνειρεύθη καὶ ὅτι τὸ ὄνειρον δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ, ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης παύσῃ νὰ τὸ συλλογίζηται.

— Ὄνειρον; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, κινῶν τὴν κεφαλήν. Ὄχι, ὄχι· ἤμην ἔξυπνος, σὲ βεβαιῶ, Σχικώ.

— Ἑκοιμᾶσο, Ἐρρίκε.

— Τόσον ὀλίγον, ὥστε εἶχον ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐγὼ οὕτω κοιμῶμαι.

— Ναί, ἀλλ' ἐγὼ ἔβλεπον μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὅπερ δὲν συμβαίνει, ὅτε κοιμᾶταί τις πραγματικῶς.

— Καὶ τί ἔβλεπες;

— Ἔβλεπον τὴν σελήνην εἰς τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων τοῦ κοιτῶνός μου καὶ τὸν ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους μου ὑπάρχοντα ἀμέθυστον, ἐκπέμποντα βαθὺ φῶς εἰς ἣν θέσιν εὑρίσκεσαι, Σχικώ.

— Καὶ ὁ λαμπτὴρ τί εἶχε γίνει;

— Εἶχε σβεσθῆ.

— Ὄνειρον, ἀγαπητὸν τέκνον, ἁπλοῦν ὄνειρον.

— Διατί δὲν πιστεύεις, Σχικώ; Δὲν ἐλέχθη, ὅτι ὁ Θεὸς λαλεῖ πρὸς τοὺς βασιλεῖς, ὁσάκις θέλει νὰ φέρῃ μεγάλην μεταβολὴν ἐπὶ τῆς γῆς;

— Ναί, λαλεῖ πρὸς αὐτούς, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ τόσον χαμηλοφώνως, ὥστε οὐδέποτε ἀκούουσιν αὐτόν.

— Ἀλλὰ τί σὲ καθιστᾷ τόσον ἄπιστον;

— Διότι σὺ ἤκουσας τόσον καλῶς.

— Λοιπόν, ἐννοεῖς διατί σ' ἐκράτησα; εἶπεν ὁ βασιλεύς.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ.

— Ἵνα καὶ σὺ ἀκούσῃς τί θὰ εἴπει ἡ φωνή.

— Ὅπως πιστεύσωσιν, ὅτι λέγω ἀστειότητα, ἐὰν ἐπαναλάβω ὅ,τι θέλω ἀκούσει. Ὁ Σχικὼ εἶναι τόσον μηδαμινός, ἀσθενής, τρελλός, ὥστε, ἐὰν τὸ εἴπῃ πρὸς πάντας, οὐδεὶς θὰ πιστεύσῃ. Δὲν εἶναι κακὴ ἡ ἐπινόησις, τέκνον μου.

— Διατί μᾶλλον νὰ μὴ πιστεύσῃς, φίλε μου, εἶπεν ὁ βασιλεύς, ὅτι ἐμπιστεύομαι τοῦτο τὸ μυστικὸν εἰς τὴν ἐγνωσμένην πίστιν σου;

— Ἀ! μὴ ψεύδεσαι, Ἐρρίκε, διότι, ἐὰν ἡ φωνὴ ἀκουσθῇ, θὰ σ' ἐπιπλήξει καὶ διὰ τὸ ψεῦδος τοῦτο, ἐνῷ ἀρκοῦσιν αἱ λοιπαὶ ἁμαρτίαι σου. Ὅμως ἀδιάφορον! δέχομαι τὴν ἐντολήν. Δὲν λυποῦμαι ν' ἀκούσω τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, διότι ἴσως εἴπει τι καὶ δι' ἐμέ.

— Λοιπόν, τί πρέπει νὰ πράξω;

— Νὰ κατακλιθῆς, τέκνον μου.

— Ἀλλ' ἐάν, ἀπ' ἐναντίας . . .

— Δὲν ἔχει ἄλλα.

— Ὅμως . . .

— Μήπως φρονεῖς, ὅτι θέλεις ἐμποδίσει τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ νὰ λαλήσῃ, ἐὰν μείνῃς ὄρθιος; Ὁ βασιλεὺς δὲν ὑπερβαίνει τοὺς λοιποὺς τῶν ἀνθρώπων εἰμὴ κατὰ τὸ ὕψος τοῦ στέμματος· ὁσάκις δ' εἶναι ἀσκεπὴς τὴν κεφαλήν, ἔχει ἴσον πρὸς αὐτοὺς ἀνάστημα, ἐνίοτε δὲ καὶ μικρότερον.

— Καλῶς· ἀλλὰ θὰ μείνεις; εἶπεν ὁ βασιλεύς.

— Μένω.

— Λοιπόν, θὰ κατακλιθῶ.

— Ἔχει καλῶς.

— Σὺ ὅμως δὲν θὰ κατακλιθῆς.

— Ὄχι.

— Ἀλλὰ φόνον τὸν ἐπενδύτην μου θὰ ἐκβάλω.

— Πρᾶξον ὡς θέλεις.

— Καὶ σύ;

— Θὰ μείνω εἰς τὴν θέσιν μου.

— Καὶ δὲν θὰ κοιμηθῆς;

— Δὲν σοὶ τὸ ὑπόσχομαι· ὁ ὕπνος, ὡς ὁ φόβος, εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς θελήσεως, τέκνον μου.

— Τοὐλάχιστον, θὰ πραξῆς τὸ κατὰ δύναμιν.

— Θὰ τσιμπῶμαι ἔσο ἡσύχος· ἄλλως, ἡ φωνὴ θὰ μ' ἐξυπνήσῃ.

— Μὴ ἀστείζεσαι μὲ τὴν φωνήν, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὅστις, ἔχων ἤδη τὴν ἑτέραν τῶν κνημῶν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀπέσυρεν αὐτήν.

— Μήπως πρέπει νὰ σὲ θέσω ἐγὼ ἐπὶ τῆς κλίνης;

Ὁ βασιλεὺς ἐστέναξεν, ἐρευνήσας δ' ἀνησύχως, διὰ τοῦ βλέμματος, πάσας τὰς γωνίας τοῦ κοιτῶνος, εἰσέδυσε, φρικιῶν, ὑπὸ τὰ σκεπάσματα.

— Ὡραῖα! εἶπεν ὁ Σχικώ, τώρα ἡ σειρά μου.

Ἐξηπλώθη δ' ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, τακτοποιήσας περὶ ἑαυτὸν καὶ ὄπισθέν του τὰ προσκεφάλαια.

— Πῶς ἔχετε, Μεγαλειότατε;

— Καλῶς, εἶπεν ὁ βασιλεύς· καὶ σύ;

— Ἄριστα· καλὴν νύκτα, Ἐρρίκε.

— Καλὴν νύκτα, Σχικώ· ἀλλὰ μὴ κοιμηθῆς.

— Καθόλου, ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ, χασμώμενος εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἐκινδύνευε νὰ ἐξαρθρώσῃ τὰς σιαγόνας του. Ἀμφότεροι ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ μὲν βασιλεύς, ὅπως προσποιηθῇ τὸν κοιμώμενον, ὁ δὲ Σχικώ, ὅπως κοιμηθῇ πραγματικῶς.

Θ'

Τίνι τρόπῳ ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου ἐπλανήθη καὶ ἐλάλησε πρὸς τὸν Σχικώ, ἀντὶ νὰ λαλήσῃ πρὸς τὸν βασιλέα.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Σχικὼ ἔμειναν σχεδὸν ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Αἴφνης ὅμως ὁ βασιλεὺς ἀνηγέρθη ἀποτόμως καὶ ἐκάθησεν.

Ὁ Σχικώ, τὸν ὁποῖον ὁ θόρυβος τοῦ κινήματος τοῦ βασιλέως ἀπέσπασε τῆς προηγουμένης τοῦ ὕπνου ἡδείας καρώσεως, ἔπραξε τὸ αὐτό.

Ἀμφότεροι ἠτένισαν ἀλλήλους μὲ σπινθηροβολούντας ὀφθαλμούς.

— Τί εἶναι; εἶπεν ὁ Σχικὼ χαμηλοφώνως.

— Ἡ πνοή, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς μᾶλλον χαμηλοφώνως, ἡ πνοή!

Ταὐτοχρόνως, ἓν τῶν κηρίων, τὰ ὁποῖα ὁ χρυσοῦς σάτυρος ἐκράτει, ἐσβέσθη, ἀκολούθως δὲ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον.

— Ὠ! ὦ! εἶπεν ὁ Σχικώ, ὁποία πνοή!

Μόλις ὁ Σχικὼ εἶχε προφέρει τὴν τελευταίαν λέξιν, ὁ λαμπτὴρ ἐπίσης ἐσβέσθη καὶ ὁ κοιτὼν ἐφωτίζετο ὑπὸ μόνων τῶν τελευταίων σπινθηρισμῶν τοῦ ἐν τῇ ἑστίᾳ πυρός.

— Θὰ ὁμιλήσει, εἶπεν ὁ βασιλεύς, θὰ ὁμιλήσει.

— Τότε ἄκουσον, εἶπεν ὁ Σχικώ.

Τῷ ὄντι, ἠκούσθη αὐτοστιγμεὶ ὑπόκωφος καὶ συριστικὴ φωνὴ ἐκ τοῦ πρὸς τὴν ἑτέραν τῶν πλευρῶν τῆς κλίνης τοίχου, λέγουσα:

— Ἁμαρτωλὲ ἄνευ σωτηρίας, εἶσαι ἐδῶ;

— Ναί, ναί, Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος, τοῦ ὁποίου οἱ ὀδόντες ἔτριζον.

— Ὠ! ὦ! εἶπεν ὁ Σχικώ, ἡ οὐρανία φωνὴ πάσχει συνάγχην. Ἀλλ' ὅπως δήποτε εἶναι φοβερά.

— Μὲ ἀκούεις; ἠρώτησεν ἡ φωνή.

— Ναί, Κύριε, ἐψιθύρισεν ὁ Ἐρρίκος, ἀκούω ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ὀργῆς σου.

— Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι ὑπήκουσας, ἐξηκολούθησεν ἡ φωνή, ἐπιδοθεὶς εἰς τοὺς πιθηκισμούς, τοὺς ὁποίους ἔπραξας σήμερον, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ τὸ παράπαν τὸ βάθος τῆς καρδίας σου;

— Καλὰ τὰ λέγει, εἶπεν ὁ Σχικώ.

Αἱ χεῖρες τοῦ βασιλέως συνεθλίβοντο μετ' ἀλλήλων, ὅτε ὁ Σχικὼ ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Λοιπόν, ἐψιθύρισεν ὁ Ἐρρίκος, πιστεύεις τώρα, δυστυχῆ;

— Περιμείνατε, εἶπεν ὁ Σχικώ.

— Τί θέλεις;

— Σιώπησον καὶ ἄκουσον· ἀποσύρθητι ἡσύχως τῆς κλίνης σου καὶ ἄφες νὰ τεθῶ εἰς τὴν θέσιν σου.

— Διατί;

— Ἵνα ἡ ὀργὴ Κυρίου ἐπιπέσῃ πρῶτον κατ' ἐμοῦ.

— Φρονεῖς, ὅτι τοιουτοτρόπως θὰ φεισθῇ ἐμοῦ;

— Ὁπωσδήποτε ἂς δοκιμάσωμεν.

Μετὰ φιλοστόργου δ' ἐπιμονῆς, ὁ Σχικὼ ἐξέβαλε τὸν βασιλέα τῆς κλίνης καὶ κατέλαβε τὴν θέσιν του.

— Τώρα, Ἐρρίκε, κάθησον εἰς τὸ ἀνάκλιντρον καὶ ἄφες με ἐλεύθερον.

Ὁ Ἐρρίκος ὑπήκουσε, διότι ἤρχισε νὰ ἐννοῇ.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι, ἐπανέλαβεν ἡ φωνή, ὅπερ ἀποδεικνύει, ὅτι ἐσκληρύνθης ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ.

— Ὠ! ἥμαρτον, Κύριε! εἶπεν ὁ Σχικώ, ὁμιλῶν ἐρρίνως, ὡς ὁ βασιλεύς.

Κλίνας δ' εἶτα πρὸς τὸν Ἐρρίκον.

— Εἶναι ἀστεῖος, εἶπε, τὸ ἐννοεῖς, ὁ ἀγαθὸς Θεός, ὅστις δὲν ἀναγνωρίζει τὸν Σχικώ.

— Τί τοῦτο σημαίνει;

— Περίμενε, περίμενε, θὰ ἴδῃς καὶ ἄλλα.

— Ἄθλιε! εἶπεν ἡ φωνή.

— Ναί, Κύριε, ναί, ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ, εἶμαι ἐσκληρυμένος, ἀμετανόητος ἁμαρτωλός.

— Τότε ἀναγνώρισον τὰ ἐγκλήματά σου καὶ μετανόησον.

— Ἀναγνωρίζω, εἶπεν ὁ Σχικώ, ὅτι ὑπῆρξα προδότης πρὸς τὸν ἐξάδελφόν μου Κόνδέ, τοῦ ὁποίου ἀπεπλάνησα τὴν γυναῖκα, καὶ μετανοῶ.

— Καλὲ τί λέγεις ἐκεῖ; ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεύς. Θὰ σιωπήσῃς! Περὶ αὐτοῦ πρὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν γίνεται πλέον λόγος.

— Ἄ! πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Σχικώ, ἂς μεταβῶμεν εἰς ἄλλα.

— Λάλει, εἶπεν ἡ φωνή.

—Ἀναγνωρίζω,ἐξηκολούθησεν ὁ ψευδὴς Ἐρρίκος,ὅτι ὑπῆρξα λῃστὴς πρὸς τοὺς Πολωνούς, οἵτινες μ' ἐξέλεξαν βασιλέα καὶ τοὺς ὁποίους μίαν νύκτα ἐγκατέλειψα, ἀποκομίσας πάντας τοὺς ἀδάμαντας τοῦ στέμματος, καὶ μετανοῶ.

— Αἴ! κτῆνος! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, τί ἐνθυμίζεις ἐκεῖ; αὐτὸ ἔχει λησμονηθῆ.

— Πρέπει ν'ἀκολουθήσω νὰ τὸν ἀπατῶ, ἀπήντησεν ὁ Σχικώ· ἄφες με ἐλεύθερον.

— Λάλει, εἶπεν ἡ φωνή.

— Ἀναγνωρίζω, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικώ, ὅτι ὑπέκλεψα τὸν θρόνον ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου δ' Ἀλανσών, ὅστις ἦτο ὁ ἄμεσος διάδοχος, ἀφοῦ ἐγὼ εἶχον παραιτηθῆ, ἀποδεχθεὶς τὸν θρόνον τῆς Πολωνίας, καὶ μετανοῶ.

— Φαῦλε! εἶπεν ὁ βασιλεύς.

— Δὲν εἶναι ταῦτα μόνα, εἶπεν ἡ φωνή.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ

[Διήγημα, μετάφρ. ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ Π. Βάλδη].

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ὁ κόμης οὐδέποτε βεβαίως ἤθελε σκεφθῆ νὰ παραβῇ τὴν τελευταίαν βούλησιν τῆς συζύγου του καὶ νὰ προξενήσῃ σκάνδαλα, γνωστοποιῶν τὴν μὴ γνησιότητα τοῦ Ἀρθούρου, ἄλλως τε δὲ καὶ δὲν ἠδύνατο αἴφνης νὰ μεταβάλῃ εἰς ἀδιαφορίαν καὶ οἶκτον τόσην στοργήν, ἣν πρότερον ἔτρεφε δι' αὐτόν, θεωρούμενον υἱόν του· οὐχ ἧττον ἡ ὑπεροψία αὐτοῦ ὡς πατρὸς καὶ ἀριστοκράτου δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ δυσαρεστῆται διὰ τὴν τύχην, ἥτις, χωρὶς αὐτὸς τὸ παράπαν νὰ ὑπέχῃ εὐθύνην τινά, τὸν ἀπήλλασσε δυσκολωτάτης καὶ λίαν κρισίμου θέσεως ἀπέναντι τοῦ Ἀρθούρου διὰ τὸ μέλλον.

Ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Κλοτίλδης, ἀπεναντίας, ἐγεννήθη ὁλόκληρον ἠφαίστειον αἰσθημάτων καὶ χίλιοι διαλογισμοὶ ἐτάρασσον τὸν νοῦν της. Ἐσκέπτετο ὅτι, ἄν, ἕνεκεν τῆς ἀποκαλύψεως τῆς μητρός της, ἀπώλεσεν ἀνεκτίμητον φίλον, δὲν ἦτο οὐχ ἧττον ἀδύνατον νὰ τὸν ἐπανεύρῃ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐνεθυμεῖτο ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἀδελφός της. Τὸ πάθος, ὅπερ πρότερον ἐζήτει νὰ καταπνίξῃ καὶ νὰ κρύψῃ εἰ δυνατὸν καὶ εἰς ἑαυτήν, ἤδη ἐτέρπετο νὰ τὸ γιγαντοποιῇ διὰ τῆς νεανικῆς καὶ θερμῆς φαντασίας της. Ἐγίνωσκε πάρα πολὺ καλῶς πόσον τὴν ἠγάπα ὁ Ἀρθοῦρος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθῇ ὅτι, μολονότι τὴν ἀπέφυγε, θὰ ἀπεφάσιζε ν' ἀποχωρισθῇ ἐντελῶς ἀπ'αὐτῆς, καταστρέφων τὴν ὕπαρξίν του. Ναί, ἦτο βεβαία ὅτι ὁ Ἀρθοῦρος δὲν εἶχεν ἀποθάνει, ὅτι δὲν θὰ ἐπεζήτει τὸν θάνατον καὶ ὅτι ἐνδιεφέρετο δι' αὐτήν· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἦτο πεπεισμένη, ὅτι ὁ Ἀρθοῦρος ἑκουσίως οὐδέποτε θὰ παρουσιάζετο ἐνώπιόν της καὶ ὅτι ἔπρεπεν αὐτὴ νὰ φροντίσῃ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ καταφύγιόν του.

Ὁ Ἀρθοῦρος ἦτο λίαν ὑπερήφανος καὶ εἶχεν ἀρκετὴν φιλοτιμίαν,ὥστε νὰ κατανοήσῃ ὅτι οὔτε ἐπὶ μίαν στιγμὴν πλέον τῷ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ μένῃ ὡς παρείσακτος ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ. Ὅταν ἤκουσε τὴν ἐξομολόγησιν τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει πάντοτε ὡς μητέρα του, καὶ ἐπείσθη ἐκ τῆς ἐσχάτης αὐτῆς κινήσεως, ὅτι ὁ ξένος ἦτο αὐτός, ὑπῆρξε θαῦμα πῶς δὲν ἀπέθανεν ἐξ αἰσχύνης παρὰ τὴν κλίνην ἐκείνην. Ἀλλὰ παραυτὰ ἔλαβε τὴν ἐσχάτην ἀπόφασιν καὶ χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ὑπὸ τῆς Κλοτίλδης καὶ τοῦ κόμητος, βεβυθισμένων εἰς τὰ δάκρυα, ἐφίλησεν ἐπανειλημμένως τὰς χεῖρας τῆς νεκρᾶς καὶ ἀπεμακρύνθη καταλυπημένος, ἀλλ' ἄνευ μνησικακίας.

Ἀπὸ τὸν κολοφῶνα τῆς εὐτυχίας ἐρρίφθη εἰς τὸν δρόμον, εἰς δὲ τοὺς συναντῶντας καὶ ἐρωτῶντας αὐτὸν ἠγνόει καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά του νὰ εἴπῃ. Δυστυχὴς ἐκ τῶν δυστυχεστάτων!

Ὑπέφερε; Τίς δύναται νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βάθος καρδιῶν τινων;

Ἐπί τινα καιρὸν ἡ Κλοτίλδη κατεγίνετο νὰ τὸν ἀναζητῇ, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἐν τούτοις ἡ ἀτυχὴς κόρη εἶχε πάντοτε καλὸν προαίσθημα καὶ δὲν ἐπείθετο νὰ παύσῃ ἐλπίζουσα.

Ἡμέραν τινὰ ἤκουσεν ὑπηρέτην τινὰ τοῦ οἴκου των, διηγούμενον ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς προτεραίας εἶδεν ἄνθρωπόν τινα ὑποπτον,περιφερόμενον ἐν τῇ ὁδῷ καὶ σπαματῶντα συνεχῶς, ὅπως παρατηρῇ τὰ παράθυρα τῆς δεσποινίδος Κλοτίλδης. Ὑποπτευθεὶς ὅτι οὗτος ἠδύνατο νὰ εἶνε κακοῦργός τις, ὅστις κατεσκόπευε τὸν οἶκον, μελετῶν κακά, τὸν ὑπέβλεπε κρυφίως καὶ τέλος, ἀπομακρυνθέντα, τὸν ἠκολούθησε μέχρι τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθε.

Παρὰ τοῦ θυρωροῦ τῆς οἰκίας ταύτης ἔμαθεν ὅτι ἦτο νέος τις, ἐλθὼν ἐσχάτως ἐκ τινος ἐπαρχίας καὶ ὅτι ἔζη, κατὰ τὰ φαινόμενα, συγγράφων καὶ ζωγραφίζων διά τινα βιβλιοπώλην τῆς πόλεως.

Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ἡ Κλοτίλδη,συνοδευομένη ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου της, ἐξῆλθε κρυφίως καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην. Ἠρώτησε περὶ τοῦ νέου ζωγράφου,λέγουσα ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῷ παραγγείλῃ εἰκόνα τινά· ἐπειδὴ ὅμως τῇ εἶπεν ὁ θυρωρός, ὅτι εἶχεν ἐξέλθει, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τῇ ἐπιτραπῇ νὰ τὸν ἀναμείνῃ.

Ἀφοῦ περιέμεινεν ἐπὶ μακρὸν ματαίως, ἀνεχώρησε, παρακαλέσασα τὸν θυρωρὸν νὰ εἴπῃ εἰς τὸν κύριόν του, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν ἑπομένην ἑσπέραν, κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν, προκειμένου περὶ σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως.

Εὐτυχῶς, οὐδεὶς ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κόμητος ἐνόησεν, ὅτι ἡ Κλοτίλδη εἶχεν ἐξέλθει.

Ἅμα τῇ ἑσπέρᾳ τῆς ἑπομένης, ἡ Κλοτίλδη δὲν ἐβράδυνε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ζωγράφου· ἡτοιμάζετο δὲ νὰ νὰ ἐλθῇ, ὅτε ὁ θυρωρὸς τῇ ἐνεχείρισεν ἐπιστολήν τινα, λέγων πρὸς αὐτήν:

— Ἐὰν ζητῆτε τὸν κύριον, περὶ οὗ μοὶ ὡμιλήσατε χθὲς τὸ ἑσπέρας, λυποῦμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω καμμίαν πληροφορίαν, καθόσον σήμερον ἤλλαξε κατοικίαν, χωρὶς νὰ μοὶ ἀφήσῃ τὴν διεύθυνσίν του· μοὶ ἔδωκεν ὅμως τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὅπως τὴν ἐγχειρίσω εἰς τὴν κυρίαν, ἥτις θὰ ἐπέστρεφε νὰ τὸν ζητήσῃ.

Ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν της, ἡ Κλοτίλδη ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν.

Ἰδοὺ αὕτη:

Κλοτίλδη,

Δὲν ἠξίουν νὰ μὲ λησμονήσητε, ἀλλ' ἤλπιζον ὅτι ἠθέλετε μὲ ἐγκαταλείψει εἰς τὴν τύχην μου καὶ θὰ μὲ ἀφίνατε ἥσυχον. Τί ἐζητεῖτε; Τί ἠθέλατε παρ' ἐμοῦ;

Δυνάμεθα πλέον νὰ εἴμεθα ἀδελφοί;

Δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἑνώσωμεν τὴν ὕπαρξίν μας;

Δυνάμεθα καὶ νὰ εἴμεθα ἁπλοῖ φίλοι;

Σκέφθητε ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων ἐρωτήσεων· ἀναλογίσθητε τὴν ἀποκάλυψιν τῆς μητρός σας, τὴν τρομερὰν ὑπεροψίαν τοῦ πατρός σας, τὴν θέρμην τοῦ ἔρωτός μας καὶ θέλετε πεισθῆ, ὅτι, ἐὰν ἡ πρᾶξίς σας ὑπῆρξε γενναία, ὑπῆρξεν ἐπίσης ἀπερίσκεπτος.

Ἔννοῶ· φροντίζετε περὶ τοῦ μέλλοντός μου. Ἔχετε ἄδικον Τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ εἶμαι εὐτυχής, εἶνε νὰ γίνετε σεῖς τοιαύτη

Τὸ ἀπεφάσισα ἀμετακλήτως. Μὴ ἀπατᾶσθε· δὲν θὰ μάθετε πλέον τι περὶ ἐμοῦ. Δι' ἐμὲ ἀρκεῖ, ὅτι δὲν ἐξεδιώχθην τοῦ οἴκου σας, ὦ; νόθο;, καὶ ὅτι σεῖς θὰ μ' ἐνθυμῆσθε πάντοτε ὡς ἀδελφόν σας... τεθνεῶτα.

Χαῖρε. Ἀρθοῦρος.

Ἡ Κλοτίλδη, ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν καὶ ἐδέησε νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὴν κλίνην της.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐγένετο περίλυπος καὶ σπανιώτατα ὡμίλει. Τῇ ἐγένοντο προτάσεις περὶ ἐξόχων συνοικεσίων, ἀλλ' ἠρνεῖτο πάντοτε.

Ἤλπιζεν,ἤλπιζεν, ἀλλὰ ματαίως.Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἡ Κλοτίλδη κατέστη ἀγνώριστος. Ἡ ἐπιστήμη καὶ αἱ θεραπεῖαι οὐδὲν ἴσχυσαν ἐπ'αὐτῆς.Τὸ πνεῦμα εἶχεν ἀποθάνει πρὸ πολλοῦ καὶ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑπέκυψε καὶ τὸ σῶμα.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Κλοτίλδη ἐκηδεύετο, μεθ' ὅλης τῆς ἀνηκούσης τῇ κοινωνικῇ αὐτῆς θέσει πομπῆς, αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραφον τὸ τραγικὸν τέλος νέου τινὸς καλλιτέχνου, θραύσαντος τὸ κρανίον αὐτοῦ διὰ βολῆς πολυκρότου.

Τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον, ὅπερ ἔφερεν ὁ νέος οὗτος, ματαίως ἐζητήθησαν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Β. Φ. Βῶλον. Ἐλήφθη συνδρομή σας. Βιβλίον ἀπεστάλη. Ὄχι, εἰσέτι. — κυρίαν Ἀναστ. Στ. Βόνιτσαν. Εὐχαρίστως.—κ. Σ. Ι. Λ. βαθβίνον, Ζάκυνθον. Α' τόμος «Ἑλλ. Μυθιστ». καὶ βιβλίον ἀπεστάλησαν. — κ. Ι. Γ. Γ. Γύθειον. Ἐλήφθησαν παρὰ Δ. «Χρ. Ἀθ.». Σᾶς γράφομεν ἰδιαιτέρως. —κ. Ζ. Ι. Β. μοίραρχον, Μεσολόγγιον. Ἐλήφθη.Βιβλίον ἀπεστάλη.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» πωλοῦνται:

Ὁ Α' τόμος τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ἀντὶ δραχ 5 δεδεμένος 7.

Φύλλα τοῦ Α' καὶ Β' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τὰ «Δυο Λίκνα», μυθιστορία Αἰμιλίου Ῥισεδούρ, τόμοι 4, ἀντὶ δρ 2, [ἐλευθ. ταχυδρ 2.20.]

«Εἰκόνες», σατυρικαὶ διατριβαὶ. ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου, λ 60.

«Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς Ἡγεμονίδος, μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν. λεπτὰ 60.

«Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», ὑπὸ Φωτάκου, ὑπαστιστοῦ τοῦ Κολοκοτρώνη, δρ. 1 [ἐλευθ. Ταχ. 1.20].